VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ:16

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

OLUJA NAD SIMERONOM

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og U MESECU NOVA SVESKA!

64 STRANE — 1 DINAR!

OLUJA NAD SIMARONOM

WILLIAM MARK

NASLOV ORIGINALA:

Gewitter am Cimarron

Copyright by

Martin Kelter Verlag

Metak je pogodio Mata Korbija desno u same grudi. Udarac je bio tako snažan da se zaneo u sedlu. Instinktivno se levom rukom uhvatio za grudi, a desnom izvukao revolver.

Prokletstvo! Odakle li je hitac došao?

Predeo je bio tako gusto obrastao žbunjem, da je bilo gotovo nemoguće utvrditi odakle je hitac ispaljen.

Proplanak je delovao tiho i miroljubivo. Negde iza gustog, zelenog „tekarila" žbunja nije mogao da se nazre tračak izdajničkog barutnog dima. Nebo se, azurno plavo, ukrašeno po nekim belim oblačkom prostiralo nad Oklahomom, lepim, prostranim, zdravim krajem. U daljini gde se nebo u ljubičastom odsjaju spajalo sa horizontom, ulivao se Bufalo potok u reku Simaron. Na severu se prostrana ravnica završavala vencem visokih, crvenih planina.

Doista, divan kraj!

Pa ipak ovde negde u tom divnom kraju, iza nekog lepog, zelenog nedužnog žbunja, krio se ubica.

Mat oseti na svoje užasavanja da mu se svest zamračuje.

Prošlo je svega tri sekunde kako je hitac ispaljen.

Mat okrete konja i munu ga velikim teksaškim mamuzama u slabine, nagnuvši se pri tom potpuno na vrat životinje.

Kada je stigao u dvorište, rumeni zraci zalazećeg sunca obasjavali su verandu velike kuće. Kod pojila je kliznuo iz sedla, pošao nekoliko koraka napred, pa se onda iznenada skljokao ne pustivši ni glasa.

Štalska vrata se sa škripom otvoriše i jedan izrazito krupan čovek sa razdrljanom košuljom, bledog lica i sivih očiju potrča u dvorište.

— Mat!

Krupan čovek se nagnuo iznad onesvešćenog mladića, podigao ga i video košulju natopljenu krvlju. Odmah ga je odneo do pojila i polio mu lice vodom.

Mat otvori oči i ugleda nad sobom tvrdo lice starog čoveka.

— Oče — beskrvne usne, ovog inače jedrog mladića, drhtale su.

— Sine.

— Srce, zar ne? — promucao je mladić. U njegovim plavim očima ogledao se strah.

Džon Korbi odmahnu glavom, smešeći se:

— Ne, Mat. Srce je srećom na drugoj strani. Da ga je zrno samo i zakačilo, ne bi bio ovde.

Mladić se umorno osmehnu. Onda ponovo utonu u nesvesticu.

Kada je stari Džon Korbi podigao svog sina, iz novog ambara izašla su dva kauboja. Istrčali su momci i iz kovačnice i šupe.

Jedan crvenokosi mladić širokih ramena i grudnog koša kao kovački meh zagleda se u bledo Matovo lice.

— Šta je s njim, gazda? — upitao je uzbuđeno.

— Ranjen je — odgovori stari muklo. — Zrno mu je u grudima.

Džim Kahun nadzornik, naglo okrete svoju krupnu ćelavu glavu i prosikta:

— Gde je Spidi?

— U koralu! — odgovori jedan kauboj.

— Odmah ga dovedi, Tobi.

Kauboj pođe.

— Brzo! —urlao je nadzornik za njim.

Na to mladić zamaha rukama kao krilima vetrenjače, i dade se u trk.

Stari rančer hodao je uspravno prema kući. Ranjenog mladića kao da nije osećao u naručju. Niko od uzbuđenih kauboja nije se usudio da mu ponudi pomoć.

Alma Korbi stajala je kraj ognjišta kada su ljudi ušli u veliku sobu. Njeno mršavo, preplanulo lice poblede kada je videla koga muž nosi u naručju.

Stajali su tako nemi i nepokretni i piljili u nepomično sinovljevo telo.

— Učini nešto! — vrisnu iznenada žena.

Njen vrisak sledio je ljudima krv u žilama.

— Džon! — ponovo uzviknu žena. — On će iskrvariti!

Stari rančer se i ne pomaće.

Iznenada su se čuli koraci u hodniku. Svi kao po komandi pogledaše tamo.

Na vratima je stajao plavokos mladić, koji je veoma ličio na ranjenog Mata. Samo je bio nekoliko godina mlađi. Progurao se između kauboja, prišao sofi na koju su položili Mata i gledao ga ukočen od užasa.

— Je li mrtav? — prošaputao je.

Džon Korbi je stezao svoje koščate pesnice i pogledao svetlookog mladića, svog najmlađeg sina.

— Ne, Džoe. Zrno mu je u grudima.

Preko mladićevog lica prelete senka.

— Ko je to učinio?

Rančer samo sleže ramenima.

Atmosfera u sobi je bila krajnje napregnuta. Kahun je cupkao sa noge na nogu. Zatim pogleda oštro jednog mladog, pegavog kauboja.

— Džoni, pogledaj gde se deo Spidi!

U tom trenutku začuli su se koraci u predsoblju. Pojavio se kauboj koga je nadzornik poslao po Spidija.

— Spidi! — siktao je nadzornik. — Gde je on, zaboga?

— Ovde je, odmah stiže. — Pri tom kauboj gurnu ispred sebe jednog podbulog, neobrijanog momka.

Kahun je posmatrao nesrećnika koji je štucao, zanosio se. Lice mu se izobličilo od besa.

— Spidi!

Pijani kauboj podiže glavu. S mukom je gledao u svog šefa.

— Spidi! — urlao je nadzornik ne uspevši da se savlada. Pijani se sruči na zemlju ne uspevajući da se dalje održi na nogama. Kahun ga uhvati za jaku i grubo odvuče u dvorište do pojila.

Čak u sobu je dopirao šum vode. Kahun je nemilosrdno gnjurao Spidijevu glavu u pojilo. Nekoliko minuta kasnije vratio se nadzornik sa Spidijem koji je bio mokar kao miš. Lice mu je bilo sada malo crvenije i uspevao je da drži otvorene kapke.

— Ovde, ti prokleta ispičuturo — obrecnuo se Kahun. — Ovde leži sin tvog gazde sa metkom u telu. A ti prokleta sovo, ti si pijan! — Pri tom ga je nadzornik udario pesnicom posred lica. Spidi se zatetura unazad, otresa glavom kao mokar pas, pa opet priđe.

Kahun ga uhvati za mišicu i dovede do ranjenika.

— Evo, pogledaj ga. To je Mat. Metak mu je u telu.

Spidi samo klimnu ćutke glavom. Kahun ga je divljački drmusao:

— Pomozi mu, prokleta ajkulo!

Kada ga je pustio, Spidi se neko vreme zanosio tamo amo.

Nadzornik opsova žestoko.

Na to žena reče tupim glasom:

— Pusti ga, Džim!

Ali je Džoe, Matov brat stao pred pijanog kauboja.

— On mu mora pomoći, đavola! jedini je koji ume da izvuče zrno.

Svi su netremice piljili u pijanog Spidija. On podiže glavu i pogledom potraži rančera. Džon Korbi se okrete, pođe prema ormanu. Vrati se sa čašom viskija u ruci.

Spidi je uze drhtavim rukama i otpi jedan mali gutljaj. Onda obrisa lice i naže se nad ranjenika.

Matovo lice bilo je bledo kao zid.

Spidi mu otvori košulju i pocepa je. Zvuk koje je proizvelo cepanje tkanine, ljudima je prosto kidalo živce.

— Potrebna mi je vruća voda! — procedi Spidi piskavim glasom.

Onda je počela operacija. Pijani kauboj je počeo da radi dok su u njega piljili okupljeni ljudi. Već pri prvom pokušaju, kauboj je znao da se zrno nalazi vraški duboko. Probilo je dva rebra i nalazilo se u plućima.

Spidi podiže glavu i uplašeno pogleda rančera.

Niko nije izustio ni reč. Bila je to vraški teška situacija. Spidi je gutao pljuvačku od očajanja. Znoj mu se potocima slivao niz lice.

Kauboji su stajali okolo stisnutih zuba. Iznenada se mali, debeli Džoni Plin okrete. To kao da je bio signal i za ostale. Svi su se okrenuli i pošli prema prozoru.

Samo su rančer, Kahun i žena stajali iza Spidija.

Iznenada je jeziv krik prolomio prostoriju.

Kahun je hteo da priskoči i povuče Spidija, ali nije uspeo. Rančer ga je, ne baš nežno, sprečio. Odmah zatim začuo se čudan zvuk. Neki metalan predmet pao je na daske.

Džoe, Matov brat, proguta pljuvačku i okrete se od prozora.

Kada je ugledao Matovo samrtnički bledo lice zastade mu dah.

Spidi je kao u transu očistio ranu i prihvatio veštim, iskusnim pokretima zavoj, koji mu je žena pružila. Zatim se uspravio stenjući i

odmahnuo glavom kada mu je rančer pružio čašu viskija.

Polako, još uvek povodeći se, izašao je iz sobe.

—O—

Tri dana se ceo ranč borio za Matov život.

Niko ni sa kim nije govorio. Spidi je ceo dan čučao na ogradi korala i piljio u prašnjave čizme i premeštao izgriženu lulu s jednog kraja usta na drugi.

Nadzornik Kahun je imao dosta posla na pašnjacima, ali je ostao u dvorištu. Tobi i mali Greg su odneli testeru u najudaljeniji ugao ambara. Strugali su i cepali teško drvo kao da je od stakla. Uopšte, gotovo da niko nije hteo da proizvede nekakav šum. Još nikada u ovom surovom Korbi-ranču vrata nisu tako pažljivo otvarana i zatvarana kao tih dana. Kahun je vrata štale koja su večito škripala dobro podmazao, a debeli Džoni je sa kanticom ulja trčkarao naokolo i podmazivao šarke.

U podne trećeg dana pojavio se rančer na vratima. Stajao je na vratima i gledao u dvorište. Kahun koji je stajao na bunaru, pođe prema verandi i zagleda se u tvrdo gazdino lice.

U to pritrča plavokosi Džoe Korbi. Zastao je kod stepenica.

— Šta je, oče? — upita ga bojažljivim glasom.

Rančerove usne se s mukom pokretoše:

— On je mrtav.

Kahun obori glavu, a Džoe je stajao kao skamenjen. Tobi i Greg prestali su da rade. Čak su Bil i Bač čuli u staji šta se dogodilo.

I Spidi je, izgleda osetio, jer je bilo nemoguće da na toj udaljenosti čuje. Lagano je kliznuo sa prečke korala i čudno ukočenim, drvenim koracima ušao u dvorište.

Sada je svima bilo jasno da je svih ovih dana strahovao. Nikada nije bio tako čudan i ćutljiv, kada je nekome izvukao zrno iz tela.

Stao je kraj nadzornika. Ovaj se odjednom okrete i ustremi na njega.

— Ti prokletniče, ti si kriv! Da nisi bio pijan.

— Džim! — odjeknu oštar rančerov glas.

Nadzornik pusti nesrećnika i pođe prema kaubojskoj kući.

— Džim! — doviknu rančer još jednom.

Kahun zastade. ne okrećući se.

— Džim, hoću da to bude svima jasno. Spidi ništa nije kriv. Učinio je šta je mogao.

Nadzornik lagano klimnu glavom.

— Znam — promrmljao je i nastavio da ide dalje.

Debeli Džon je pošao za njim.

Kahun se okrete i odbrusi mu:

— Šta hoćeš ovde?

Svi u dvorištu su se zaprepastili, kada je uvek blagi, dobroćudni Džon viknuo:

— Hoću ovde da sedim, kao i ti! I hoću viskija! Toliko da znaš!

Nadzornik ga prvo začuđeno pogleda, pa se onda gorko nasmeja. Izvukao je iz svog ormana flašu i zubima iščupao zapušač, otpio veliki gutljaj i pružio je Džonu. Došli su i Tobi i Greg, Bil i Bač. Štala je bila uskoro ispunjena.

Usred dvorišta na suncu, stajao je samo Spidi. Kahun pogleda kroz

prozor. Zatim uze flašu i izađe u dvorište. Bez reči pruži flašu Spidiju. Ali ovaj odmahnu glavom. Lice mu je bilo bledo i upalo. Ukočenim koracima uputio se ka koralu i naslonio na prečke. Praznim pogledom posmatrao je ždrebad, koja nisu znala za njegove patnje i veselo tumarala u ogradi.

Kahun je gledao za njim. Onda zavrljači flašu o bunar, ode do kapije i ostade tamo gledajući u daljinu.

—O—

Život na velikom Korbi ranču morao je da teče dalje.

Kada je Mat sahranjen na malom groblju iza kuće, niko više nije govorio o njemu. Preko ovog tragičnog događaja moralo je da naraste malo trave. Neko ga je ustrelio, ali Mat nije više mogao da kaže gde je bilo.

Ipak postojalo je jedno ime koje nije izgovoreno, ali je lebdeo u vazduhu: Sluger!

Imanje Korbijevih graničilo se sa Slugerovim.

Još pre trideset godina, kada je Džon Korbi ovamo došao, stigao je u ovaj kraj i Džef Sluger. Njih dvojica su odredili granice imanja. Ne žičanom ogradom ili na sličan vidljiv način, ali je svako od njih tačno znao gde se ona nalazi. I svi članovi obeju porodica znali su koja je čija zemlja.

U jesen 1847. tačno pre tri decenije počela su i prva neprijateljstva između dveju porodica. Prvo su počele zbog vode. Onda su sledila oterana goveda i odbegli konji.

No, do prolivanja krvi došlo je prvi put posle rata. Kada su se u Kraljevskoj pećini sreli Džef Sluger i Džon Korbi došlo je do oštre prepirke. Sluger je čak potegao revolver, ali je Korbi bio brži. Pogodio je Slugera u mišicu.

Ovaj sukob imao je još neprijatnije posledice. Sledeći primer svojih gazda, momci s dva ranča su se jednom sukobili. Rezultat je bio četiri ranjenika na Slugerovoj i sedam na Korbijevoj strani. Od tada je puškaranje bivalo sve češće.

Pa ipak, već dve godine unazad, čarki nije bilo, tako da se na Korbi ranču već verovalo da je stara mržnja pokopana.

Ali sada, kada je mladi Mat Korbi na pašnjaku smrtno ranjen, sumnja je povampirena. Slugeri, bedni Slugeri su ga sigurno ubili!

Ne, to niko nije glasno rekao, ali se to svima čitalo na licu. Mali Džoe, koji nije bio baš tako žestoko pod gvozdenim Kahunovim režimom kao ostali kauboji, jer je bio poslednji rančerov sin, uzjaha konja i ode nekud. Trebalo je jahati danima da bi se obišla cela granica Korbi imanja.

Kako se Džoe ni posle tri dana nije vratio, nadzornik ode u rančersku kuću, pošto je ceo dan bio napolju, na pašnjacima. Na svoju ruku je čak poslao tri goniča da Džoa traže, ali su se vratili neobavljenog posla.

Džim Kahun je stajao pred svojim gazdom. Držao je svoj sivi filcani šešir u rukama, jer je u sobi bila rančerova žena.

— Mladić je odjahao pre tri dana — rekao je tiho.

Korbi je sedeo za stolom. Nije podizao pogled. Duboka bora ure-

zala mu se na čelo. Odgovorio je kratko:

— Znam.

Nadzornik je promrmljao:

— To je vraški dugo vreme.

— Možda obilazi granicu imanja?

Ali Džoe se nije vratio ni posle sledeća dva dana.

Kahun je stigao na ranč u sumrak sa Tobijem, Džonijem, Bilom i Bačom i dvojicom braće Kalagan.

Spidi je kao podivljao zakucavao ogradu na koralu.

Nadzornik zaustavi kraj njega svog zadihanog konja.

— Je li došao?

Spidi za trenutak prekide kucanje i nemo odmahnu glavom.

Nadzornik se zamišljeno zagleda u daljinu.

Veče se lagano spuštalo i pokrivalo svojom tamnom koprenom zemlju. Šumovi su počeli da zamiru.

Kahun povede svog konja do pred verandu.

— Džoni, odvedi ga u štalu — doviknuo je dobroćudnim debeljku, kauboju sa kojim je onog dana kada je Mat izdahnuo, uspostavio neku neobičnu vrstu nemog prijateljstva.

Nadzornik zvečeći mamuzama pređe preko verande i uđe u kuću.

Žena je stajala za stolom i pripremala večeru.

— Moram da govorim sa gazdom, gospođo Korbi — reče kauboj.

— Pomagao je neko vreme Spidiju, a onda nekuda odjahao.

Kahun izađe iz kuće. Posle večere stajao je na kapiji i osluškivao u noć.

Debeli Džoni je sedeo iza njega na jednom kamenu, koji je rančer još pre mnogo godina iz nerazumljivih razloga dovukao na imanje.

Iznenada nadzornik podiže glavu:

— Je si li čuo nešto?

Džoni zatvori oči i poče napregnuto da osluškuje.

— Da, to je on — reče.

Rančer je, doista, nekoliko minuta kasnije stigao na oznojenom konju.

Pogledao je kratko svoje ljude i rekao, umorno kliznuvši iz sedla:

— Moramo ga sutra tražiti!

—O—

Još u osvit zore ljudi su bili u sedlima.

Nadzornik je s rančerom jahao na čelu. Devet ljudi sa Korbi ranča pošlo je da traže Džonija, poslednjeg i jedinog sina Džona Korbija. Rančer je imao tri sina. Rik, najstariji je pre devet godina tako nezgodno pao s konja, tako da je stari Greg, koji je to video, doneo na konju mrtvog prvenca natrag na ranč.

Bio je to strašan udarac za rančera. Rika je voleo iznad svega. Ali, ostali su mu Džoe i Mat.

Onda su ubili Mata.

Gde li je Džoe?

Kahun je sakupio gotovo svu momčad. Samo su četiri kauboja ostala na pašnjacima. Čak je i Spidi, koji je inače uvek ostajao na ranču, pošao. Džoni je ostao kod kuće.

Jahali su do granice imanja i obišli njen veliki deo. U podne drugog dana Spidi iznenada zaustavi svoju kobilu. Pogledao je levo

i skočio iz sedla. Trčao je prema jednom žbunu.

Ostali su takođe zaustavili konje i videli kako je Spidi čučnuo i nešto izvlačio iz žbuna.

Rančerovo lice imalo je boju pepela. Iako je slutio najgore, istina ga je dotukla. Spidi Metju izvukao je iz žbuna telo njegovog sina Džoa.

Ljudi siđoše s konja i stadoše oko tela poslednjeg Korbijevog sina. Džoe je bio mrtav. Levo na grudima, na beloj košulji nalazila se velika crvena mrlja.

Dugo niko nije proslovio ni reč. Onda Kahun pogleda Spidija.

— Kako li si ga samo otkrio?

Bilo je to suvišno, besmisleno pitanje. Spidi je naime, jahao sasvim levo i bio najbliži žbunju. Osim toga, svakome je bilo poznato da ima najbolje oči.

Korbi je klečao kraj svog sina. Lice mu je bilo kao od kamena isklesano. Oči su mu bile suve, glas mu je zvučao prazno, šuplje.

— Džim, odnesi ga kući.

Rančer uzjaha konja.

— Zar nije bolje da i ja pođem, gazda? — upita Kahun.

— Jahaću sam. Vodi ljude na ranč.

Korbi navuče šešir duboko na čelo i odjaha prema zemlji Džefa Slugera. Uskoro se na horizontu videla samo tačka.

Ljudi su ćutke gledali za njim, dok Bač Genan nije upitao:

— Kuda se to uputio?

— U pakao — uzvrati nadzornik. — Napred, podignite ga. Idemo natrag!

Kauboji su krenuli ćutke sa žalosnim tovarom na put prema ranču.

—O—

Od mesta gde je Džoe nađen do Sluger ranča nije bilo daleko.

Sunce se lagano gubilo za horizontom kada je Korbi na zapadu ugledao građevine ranča.

Jednooki Hal Haris je ispustio staru potkovicu, koju je upravo hteo da ukuca na novoizgrađenu štalu, kada je poznao jahača.

— Grom i pakao! Jesam li oslepeo? — otelo mu se.

Ispred male bašte koja je okruživala rančersku kuću, Erni Brag kauboj širokog lica i visokih jagodica, upravo je isprezao dve riđe kobile iz kola kojima je rančer stigao iz Vilkuka.

Ispustio je uzde kada je poznao pridošlicu. I on je bio krajnje iznenađen. Korbi je kliznuo iz sedla i vezao svog vranca za prečku.

Otvorenih usta i razrogačenih očiju, tri brata Davel gledala su za čovekom koji je sada išao kroz vrt, prema kući.

U to se vrata na kući otvoriše. Zdepast, sedokosi čovek izboranog lica stajao je raskoračen i posmatrao ne shvatajući ništa, pridošlicu. Bio je to Džef Sluger.

— Korbi? Šta tražiš ovde — izgovorio je najzad.

Džon Korbi je stajao tri jardi od svog suseda i posmatrao ga hladnim, gotovo prezrivim pogledom.

— Treba da govorim s tobom Sluger.

— Tako? Nisam znao da mi imamo bilo šta da govorimo? — promrsi ovaj.

Korbi skide šešir i obrisa čelo.

— Prošle nedelje je neko pucao na mog sina Mata. Došao je kući sa metkom u grudima. Danas u podne

smo našli Džoa na granici mojih pašnjaka. Bio je mrtav. To je bio moj poslednji sin.

Sluger nabra svoje nakostrešene obrve.

— Ma šta to govoriš?

Na to iz večito ćutljivog Korbija izbi bol, gnev i očajanje.

— Obojica su ubijena. Džoe je u žbunju sa metkom u srcu.

Snažan drhtaj protrese telo nesrećnog čoveka. Na to se iza Džefa Slugera otvoriše vrata i tamnokosa devojka plavih očiju stupi na verandu. Imala je lepo ovalno lice, divnu figuru i isto, ponosno držanje kao stari Sluger. Bila je to Ajrin, devetnaestogodišnja ćerka stočara Džefa Slugera.

Korbi je odmeri, natače šešir, okrete se i pođe prema svom konju.

— Mister Korbi!

Bio je to devojčin glas.

Rančer stade i lagano se okrete. Njegov mračni pogled počivao je na Ajrin.

— Šta hoćete?

— Čula sam da su oba vaša sina mrtva. Mi o tome nismo ništa znali.

Korbi steže usne.

— Ni jedan od njih nije imao neprijatelja. U to mogu da se zakunem, gospođice.

— Zašto ste onda došli kod nas? — pitala je devojka uzbuđeno.

— Da, zbog čega sam došao — ponovi Korbi muklo. — Reći ću vam to, gospodice Sluger. Zbog toga što na celom svetu imam samo jednog neprijatelja — porodicu Sluger.

Džef Sluger isturi bradu:

— To je prokleta sumnja. Da nećeš možda da tvrdiš, da sam ja naložio da se tvoji sinovi ubiju? Mora da si poludeo?

— Ne mogu ništa da dokažem — prekide ga Korbi. — Ali, velim ti, ako ikada saznam i otkrijem da si ti iza svega toga stajao, onda je bolje da već sada napustiš ovaj kraj i odeš što dalje.

Korbi se vinu u sedlo i odjaha.

Erni se iznenada histerično nasmeja.

— Jesam li sanjao ili je on doista bio ovde?

— Zaveži! — doviknu mu rančer.

Ajrin je zamišljeno posmatrala oca.

— Gde je Hal?

— Preko u ambaru.

— A Frenk?

— On je napolju, na majuru.

Devojka ispod oka odmeri krišom oca, pa ode u kuću.

Rančer se počeša po bradi pa pođe za Ajrin. Kada je za sobom zatvorio vrata svoje sobe, izvukao je iz ormana flašu rakije i nasuo pola čaše. Pošto je prineo čašu ustima, Ajrin uđe u sobu.

— Oče!

— Da.

— Zbog čega piješ?

Sluger zavrljajući čašu u ugao sobe uz psovku reče:

— Već sam ti hiljadu puta rekao da me ne špijuniraš!

— Ne treba da piješ. Doktor Harington je izričito zabranio. Kada Frenk popije gutljaj hoćeš da srušiš kuću.

— Frenk je bolestan.

— I ti takođe!

— Ali kada on popije, neuračunljiv je!

Ajrin se okrete i izađe iz sobe.

—O—

Poskakujući, škripeći, krckajući i stenjući, zaustaviše se poštanska kočija pred zgradom Vels Fargo kompanije u Vudvortu.

Samo jedan jedini putnik se iskrcao. Jedan visoki plavokosi mladić svetlih očiju i svežeg lica. Nosio je crni cilinder sa crvenom trakom, svetlosivo odelo skrojeno po poslednjoj modi i u svakoj ruci po jedan kofer.. Pošto je spustio prtljag kraj sebe na zemlju, prašina se uskovitlala i uprljala mu nove, izglačane čizme.

Rančer Džon Korbi je baš u tom trenutku izlazio iz šerifske kancelarije gde je javio o smrti svoja dva sina. Kada je prolazio pored nalickanog stranca, zastao je za trenutak i zaprepašćeno ga posmatrao. Onda je nastavio put.

Stranac podiže kofere i povika:

— Helo, mister!

Korbi se okrete.

— Mister, gde ovde nešto može da se pojede?

Korbi pokaza na Felerov salun. I on se bio uputio tamo na jedno piće, pre nego što se vrati kući.

Salun se nalazio u polumraku. Iako je bilo podne, bio je gotovo pun.

Za šankom je stajalo nekoliko ljudi u kaubojskim odelima. Za nekoliko stolova igrao se poker.

Stari muzički automat svirao je „Red River" pesmu.

Korbi se smestio za sto kod dvojice starijih ljudi, blizu prozora.

Stranac priđe šanku, spusti kofere, dozva vlasnika i naruči biftek s pasuljem i hleb.

Kafedžija je cereći se posmatrao pridošlicu, veoma upadljivo odevenog za ovaj gradić, i klimnuo glavom.

— Sedite za ovaj sto u uglu, mister.

Stranac se okrete i spotače se o nogu koju mu je jedan od kauboja podmetnuo. U poslednjem trenutku je uspeo da održi ravnotežu. Okrenuo je glavu i prezrivo odmerio kauboja.

Momak mu reče, rugajući se:

— Hej, mister, mora da ste pogrešili. Guverner stanuje u Tulsi.

Pridošlica pođe prema mestu koje mu je kafedžija ponudio, kada ga jedna barska stolica pogodi s leđa. Lagano je pustio prtljag iz ruke i vrati se za šank.

Kauboj ga je gledao cereći se.

— Šta je mister? Nešto nije u redu?

Stranac ga upita:

— Jeste li mi vi bacili stolicu u leđa?

Momak pogleda svoje drugove.

— Jeste li čuli, momci? Ovaj klipan sa krutom kragnom usuđuje se da vređa Slima Baringtona.

Ljudi prsnuše u smeh.

Stranac ponovi pitanje:

— Jeste li mi vi bacili stolicu u leđa?

— Pa nemate valjda ništa protiv burazeru?

— Jeste li vi to bili? — Strančev glas je imao preteći prizvuk.

— Da! Nadam se da protiv ovdašnjeg uobičajenog načina pozdravljanja nemate ništa protiv?

Barington se odvoji korak od šanka. Zadenuo je palčeve u opasač i smeškao se i dalje.

Mladi kicoš ga odmeri od glave do pete, a onda i ostale za šankom.

— U redu, ako je ovde tako uobičajeno, nemam ništa protiv. — Hej,

— uzviknuo je iznenada — pogledajte!

Barington natrča na „štos" i okrete se prema šanku. U to stranac munjevito podiže stolicu i baci je kauboju u leđa.

Slim Barington je bio bled od gneva.

— Ti prokleta hijeno! To ćeš mi platiti. Raskinuću te na komade, nalickani majmune!

U divljem skoku pošao je prema pridošlici. Ovaj ga lako odgurnu pesnicom:

— Nećete valjda zameriti, što sam vam se za ovde uobičajeni pozdrav, zahvalio na odgovarajući način.

Ljudi za šankom prsnuše u smeh.

Slimovo bledo lice obli rumen. Škrgutajući zubima ustremio se svom žestinom na stranca. Ovog puta udarac mladića obori s nogu kao malj. Pogodio ga je u sam vrh brade, tako da je Slim nekoliko sekundi ostao kao paralizovan. Podigao se, dok su mu kolena klecala. Onda je opet poleteo na svog protivnika.

Dva udarca, jedan za drugim definitivno su ga položila na prljavi pod.

Ako je pridošlica sada pomislio da će se posle ove čarke u kojoj je on u svakom slučaju bio krajnje fer, nastupiti mir i on pojesti svoj biftek, silno se prevario.

Jedan krupan čovek grubog lica, smrskanog nosa i isturene brade, zaurla:

— Hej, kicošu, šta ti je palo na pamet? Tučeš mog malog brata?

U lokalu je vladala grobna tišina. Ljudi se dobro poznavali ovog čoveka. Bio je to O'Kif, najgori kavgadžija u Vudvortu i okolini.

O'Kif se nije smeškao. Lice mu je bilo bezizrazno. Ne govoreći ništa više, nasrnuo je na stranca.

Sa spretnošću iskusnog boksera parirao je mladić na prva O'Kifova udarca. Jedan je ipak primio. Pogodio ga je žestoko u vrat. Zaneo se dva koraka unazad, pa se neočekivano zaleteo i udario desnicom kauboja u vrh brade. Bio je to udarac kao iz slikovnice.

Stranac oseti užasan bol u pesnici. Znao je da je sada gotovo i da je najverovatnije slomio ruku o bradu krupnog O'Kifa.

Kauboj je stajao i posmatrao ga zakrvavljenih očiju. Onda se dogodilo nešto što je izmamio uzvik iz četrdeset grla: Edi Džonatan O'Kif se sruči na pod kao marioneta.

„Kicoš" ga pogleda. I on izgleda nije mogao da shvati. No, ni time bitka nije bila okončana.

Od šanka su se sad odvojila tri čoveka i ustremila na pobednika.

Prvog je stranac uspeo da savlada levicom. Na zaprepašćenje svih prisutnih, ostalu dvojicu je neko naglo zaustavio. Bio je to jedan veoma visok čovek, opaljenog, ozbiljnog lica. „Kicoš" je posmatrao svog pomagača upitno. Bio je to čovek obučen u jednostavno tamno, platneno odelo. Košulja mu je bila bela, uredna, a crni stetson duboko navučen na čelo.

Tri kauboja se sada ustremiše na novog protivnika. Ali, izgleda da su se obratili na pogrešnu adresu. Tri munjevita, žestoka udarca prilepila su ih za šank.

Stranac lagano zviznu kroz zube.

— Bilo je krajnje vreme! Ovi džentlmeni bi me rastrgli!

Na to sa jednog stola poskočiše

četvorica, koja su do tada igrala poker.

— Ako imate nameru da ovu jednostranu šalu produžite — reče čovek u crnom odelu — znajte da ću se onda i ja umešati.

— Hej, Vilijam — reče momak dugog konjskog lica — moraćemo ovu dvojicu da sredimo.

Čovek u crnom podiže levu ruku.

— Ovaj čovek ne može više da se tuče. To ste dobro videli. Ako mislite da u tom slučaju ja moram da se ponesem sa svom četvoricom, nemam ništa protiv.

Kauboji se upitno zgledaše.

U to se Džef Osvel, kauboj s konjskim licem zalete munjevito na novog protivnika. Ovaj se izmače, a onda ga kao maljem lupi levicom pozadi za vrat.

Osvel se beživotno sruči na pod.

— Sledeći, molim — reče čovek u crnom odelu. Pogled njegovih plavih očiju bio je leden i opasan.

Nije bilo sledećeg.

O'Kif se upravo pridizao. I Slim Barington i ostali su se pribrali. Samo je Džefu Osvelu trebalo više vremena.

Džon Korbi, koji je već bio ustao od stola da se umeša u ovu neravnopravnu borbu kada su ona trojica sa šanka krenula na „kicoša", zastao je i zainteresovano posmatrao čoveka u tamnom odelu koji se upravo bio umešao. Kada je video da je uredio stvar, ponovo je seo.

Mladić u sivom odelu posmatrao je nabranog čela svoju desnu ruku, a onda svom pomagaču pružio levicu i rekao smešeći se:

— To je bio pravi podvig s vaše strane, mister. Nego, ja sam Kid Korbi.

Čovek prihvati ruku i steže je:

— Moje ime je...

— Korbi? — začuo se nečiji rapav glas, koji je dolazio s drugog kraja lokala. — Kid Korbi?

Rančer je potrčao prema dvojici koji su se upravo srdačno rukovali i uhvatio „kicoša" za mišicu:

— Zoveš se Kid Korbi momče, pa to ne može biti istina? Ti si onda Rikov sin?

— Poznajete mog oca?

— Poznajem li ga?! On mi je brat. Dolaziš znači iz Sent Luisa?

— Da hteo sam... Ali, ako ste vi, ili ako si ti stric Džon...

— Budi bez brige, dečko! — U rančerovim očima zasijaše suze. — Grom i pakao! Ti si dakle, Kid. — Odmahivao je s nevericom. — Rikov sin.

— Hteo sam da dođem i posetim vaš ranč!

Korbi je vukao svog nećaka prema šanku.

— Hodi, momče, moramo to da zalijemo. Pođite i vi s nama, mister. — Pozvao je i stranca koji je Kidu pomogao.

— Hvala — odbio je ovaj — upravo sam pošao.

— Veliko vam hvala, mister. Rado bih vas pozvao na jedno piće.

— Nije potrebno.

Čovek dotače široki obod šešira, baci novčić na šank i napusti lokal.

Kid je gledao za njim:

— Ko je to bio, striče?

— Nemam pojma.

— Divan momak. Jesi li video kako udara?

Rančer je posmatrao svog nećaka sa simpatijom.

— Pa, ni ono što si ti uradio nije baš bila šala.

Kid odmahnu glavom.

— Pored nas stanuje jedan Englez. Od njega sam učio boks. Ali udarci ovog čoveka, to je kao kad konj udari kopitom.

— Šta bi ti hteo, Kid? Ti si sredio O'Kifa. I to jednim udarcem. To niko ovde neće zaboraviti.

Mladić se vedro nasmeja:

— To mi je slučajno uspelo, striče. Slomio sam ruku o njegovu bradu. No, bez stranca priča bi imala sasvim drugi kraj.

— Da, to je bilo lepo od njega. Upravo sam bio ustao, a ni moje pesnice nisu za zanemarivanje.

Kid je posmatrao stričeve ogromne šake. No, Englez je učio da snaga nije odlučujuća.

Kucnuli su se i rančer zapali dugu „Virdžinija" cigaretu.

— Kako su Mat i Džoe?

Tamna senka prođe preko Korbijevog lica. Izvukao je cigaru iz usta i obrisao oči. Onda je otpio gutljaj i naslonio se na šank.

— Obojica su mrtvi.

Kid razrogači oči.

— Mrtvi? Ali tetka Alma nam je još prošlog meseca pisala...

Stari rančer ispriča svom nećaku šta se dogodilo.

Kid je mračno posmatrao pod.

— I, šta ćeš učiniti? — upitao je konačno.

Rančer sleže ramenima.

— Šta treba da učinim, Kid? Ja sam star čovek. Moji sinovi su mrtvi. Ne mogu im više vratiti život.

— Ali, Slugerovi? Oni su vam neprijatelji, zar ne?

— Neprijatelji? Njihova zemlja se već trideset godina graniči s našom i uvek je između nas dolazilo do svađe i čarki. Bilo je i pucnjava. Ali ubijanja, nikad!

— Onda je to mogao biti i neki stranac?

— Da, to je svakako moguće. Ali ni Mat ni Džoe ni sa kim nisu bili u zavadi, izuzev sa Slugerovima. Zbog toga sam i sumnjao da tu nešto ima.

— Kada si bio kod njega, je li stari poricao?

— Da, glasno i jasno! Ja ga, naime, prilično dobro poznajem, i moram reći da je zbilja delovao uvređeno i začuđeno.

— To može da bude i pretvaranje.

Korbi ponovo sleže ramenima.

— Ne znam. U svakom slučaju, moji sinovi su mrtvi. Bili su divni mladići, obojica. Ti jako ličiš na Džoa.

Kid je bio veoma utučen. Iako rođake do sada nikada nije video, ipak je s njima održavao kontakt, redovno se dopisujući. Mat i Džoe su mrtvi, to prosto nije mogao da shvati. Najradije bi se prvom kočijom vratio u Sent Luis.

Stric ga je međutim, trgnuo iz razmišljanja. Platio je piće, uhvatio ga za ruku i rekao:

— Hajde, treba da krenemo. Pred nama je dug put.

—O—

Duboko u noć stigli su do ranča. Alma je čekala muža. Sa očima punih suza pozdravila je nećaka. I nju je Kidova sličnost sa Džoem veoma potresla.

Korbi pogleda svoju ženu. U njenim očima pročitao je odgovor na pitanje koje ga je mučilo. Da, kada bi Kid hteo ovde da ostane, bila

bi srećna. Zamenio bi joj najmlađeg — Džoa.

Kid nije hteo da ostane. U svakom slučaju nikog nije pitao.

Išao je na pašnjake, pomagao u štali, kovačnici i koralu. Kauboji su ga ćutke gledali i mislili svi isto: divan momak.

Jedino što im se nije dopalo bilo je to što nije nosio revolver.

Džim Kahun mu je to jednom rekao. Kid se smejao kao deran.

— Zašto ne nosim revolver? Reći ću vam odmah, Džim. Jer mi nije potreban.

Kauboj nabra obrve, izraz lica mu je bio prilično glup. Kid ga otvoreno pogleda.

— Ja uopšte ne znam da pucam, Džim. Šta će mi revolver?

Nadzornik isturi bradu.

— Ne znate da pucate? Ne govorite valjda ozbiljno?

Kid se još uvek smejao.

— To je čista istina. Ne umem da rukujem oružjem.

Kahun, koji je od rančera čuo kako se Kid divno poneo u kafani u Vudvortu, kako se hrabro i vešto branio, bio je do sada oduševljen mladićem. No, sada je to oduševljenje splasnulo kao mehur sapunice.

Mladić ne zna da puca? Gde to još ima?

— U Sent Luisu nije uobičajeno da se nosi revolver — objašnjavao je Kid.

Nadzornik zabaci šešir na potiljak.

— Nećete mi valjda reći da ljudi šetaju naokolo polugoli?

— To ne. Ali opasač i kolt nosi samo gradski maršal. Pored toga, u grad dolaze često naoružani jahači, ali stanovnici grada ne nose oružje.

Kahun, koji je odrastao u preriji, čiji je otac poginuo u sukobu sa bandom kradljivaca stoke, nije mogao da zamisli život bez kolta. Nakrivio je glavu:

— I šta radite kada vas neko uvredi?

— Ah, zar se na to ovde odmah odgovara revolverom?

— Najčešće.

Kid odmahnu glavom.

— To baš nije dobro poravnanje. Ja čak verujem da ni ovde neće još dugo biti ovako. U svakom slučaju ja i ne pomišljam da hodam okolo sa koltom.

No, uskoro je mladi Kid promenio mišljenje.

Nekoliko dana kasnije Kahun mu je ponovo, kao uzgred, rekao:

— Ako hoćete da živite ovde na ranču, morate da nabavite revolver Kid. Možda se u Sent Luisu i može bez njega, ali ovde — nikako.

Kid se nije mnogo obazirao na ovu primedbu. Kada ga je stric jednog jutra, pre nego što je s kaubojima pošao na pašnjak upitao da li hoće Džoov revolver, Kid odmahnu glavom.

— Ne, ja njime ne umem da rukujem. Zašto onda da ga nosim?

Mladom Kidu Korbiju se mnogo dopao život na ranču. Bio je snažan, odlično je jahao, voleo je posao na pašnjaku i uopšte divno je živeo kod strica.

Jedne večeri, posle obeda, kada je sa stricom stajao na verandi i slušao kauboja Meksikanca Antonija Gomeza kako svira na gitari, rekao je Kid potišteno:

— Moje vreme je isteklo.

Korbi okrete naglo glavu.

— Šta, šta si rekao?

— Moram da idem kući. Znaš da radim u Vels Fargo kompaniji za mister Rovera.

Rančer baci tek zapaljenu cigaru u dvorište i vrati se u kuću.

Kid je gledao za njim, a onda se i on uputi unutra.

Zastao je na vratima sobe.

— Kod tebe mi je bilo divno, striče. I...

— Šta i? — upita Korbi.

Kid uzdahnu.

— Rado bih ostao ovde...

— Pa ostani onda! Znaš dobro da si dobrodošao.

Rančer ustade i priđe prozoru. Ne okrećući se reče:

— Imao sam tri sina i svu trojicu izgubio. Ti si kao Džoe. Mogao bi da zauzmeš njegovo mesto.

Kid je posmatrao stričeva široka ramena. Čudna toplina prostruja mu kroz telo. Do tada o tome nisu uopšte govorili. Bili su škrti na rečima i stric i njegova žena, Alma. Ali, takvi su ovde bili svi ljudi koji su živeli na ovom usamljenom ranču.

— Ostani ovde, dečko — reče rančer. — Mister Rover će naći drugog službenika. Ti pripadaš nama. Ti si Korbi. Što te briga za Vels Fargo kompaniju. Mat i Džoe su mrtvi. Meni je ovde na ranču potreban jedan mladi Korbi.

— Smatram da Džim Kahun radi svoj posao veličanstveno — reče tiho Kid.

Na to se rančer okrete od prozora.

— Da — on je dobar nadzornik. Ali, ranču je potreban gazda.

— Pa ti si gazda, striče!

Lice Džona Korbija se Kidu iznenada učini staračkim. Bilo je staro, umorno i upalo. Sigurno ga je smrt sinova više pogodila, nego što je to pokazivao.

— Da, ja jesam gazda. Ali meni je gotovo šezdeset godina, Kid. Ranču je potreban mlađi čovek koji će ga voditi.

— Hoćeš li... ovaj hoćeš li time da kažeš da bih ja mogao da vodim ovako veliki ranč? — upitao je Kid.

— Danas još ne. Ali za nekoliko godina sigurno. Čovek raste sa svojim obavezama i zadacima. Ti si Korbi, pravi Korbi. Nemam veću želju od one da ti jednom preuzmeš moje mesto.

Kid je zbunjeno gledao u pod. To što mu je sada stric rekao, pokrenulo je nešto u njemu što je odavno tinjalo. Voleo je zemlju, prostranstva, kauboje i sve što ide uz život na ranču. Kod kuće je naučio da jaše. Svake nedelje odlazio je na Bulijevu farmu izvan grada, učio je da baca laso, da goni stoku, da petlja oko konja, sve što je kauboju potrebno. Samo nije naučio da puca. Na Buli-farmi to nije bilo potrebno.

Ali, da li je mogao da ostane ovde? Da li je mogao tek tako da ostavi roditelje i mesto kod mister Rovera?

Džon Korbi kao da mu je čitao misli. Izvukao je pismo iz džepa i pružio ga Kidu. Bilo je od Rika Korbija, Kidovog oca.

Dragi Džon!

Mnogo ti hvala na prijatnim rečima. Smrt tvoja dva sina veoma nas je potresla. Prosto ne možemo da shvatimo.

Neću da govorim o tom bolnom gubitku koji te je snašao. Reči ne pomažu. Radije bih ti odmah od-

govorio na molbu. Mi smo oboje rekli — da! Ako Kid hoće da ostane, neka ostane. On je inače celog svog života više voleo širinu i zemlju, nego posao pisara. Neka onda ostane i pokuša da vam olakša gubitak sinova. Možda si u pravu, možda je kod tebe najbolje za njega.

Juče sam govorio sa mister Roverom. I on je saglasan, i ako je veoma voleo Kida.

Pozdravi Almu i Kida i piši što pre.

Rik.

Kid podiže pogled. Pružio je stricu pismo i pošao lagano napolje.

Sigurno hoće sada da bude sam, pomislio je Džon Korbi i zavali se zamišljeno u stolicu.

Kid je uzjahao svog kulaša i odjahao. Stigao je na majur u toku noći, a u zoru nastavio. Oko podne stigao je u kraj u kome je nesrećni Džoe nađen. Bila je to zelena dolina, obrasla gustim žbunjem.

Kahun mu je pokazao mesto gde je Džoe nađen. Bio je divan oktobarski dan. Sunce je sijalo na azurno plavom nebu bez oblaka i obasjavalo predeo pun toplih jesenjih boja.

Iznenada je zastao. Nepunih sto jardi od njega stajao je kraj „Tekarila" žbuna konj. Kid sjaha, pusti uzde na zemlju i oprezno poče da prilazi. Kada je prišao na desetak jardi stao je kao ukopan. Na velikom kamenu ispred žbuna sedela je žena.

Kid zažmuri, pa onda opet otvori oči.

Doista, žena — lepa, mlada žena. Imala je tamnu kosu i lep profil. Nosila je tamno crvenu bluzu, crne jahaće pantalone i lepe, skupocene čizme.

Kid i nesvesno zviznu kroz zube.

Žena poskoči. U desnoj ruci zablistao je mali srebrni revolver.

Kid je gledao zapanjeno. Pogled mu je kružio između njenog lica i revolvera. Onda lagano podiže ruke.

— Šta tražite ovde?

— Ja...

— Držite gore ruke! — Njene plave oči su sevale.

Kid se osmehnu.

— Budite bez brige, gospođice, nenaoružan sam.

Žena vrati revolver u opasač.

— Pripadate li Džimovim ljudima?

Kid potvrdi. Verovao je da ona misli na Džima Kahuna.

Međutim, Ajrin Sluger je mislila na Džima Farholta, vođu goniča na majuru. On je poslednje nedelje dobio nove ljude, koje Ajrin još nije videla. Nije ni slutila da čovek koji stoji pred njom nosi omraženo ime — Korbi.

Isto tako ni Kid nije slutio da je ova lepa devojka ćerka Džefa Slugera.

Ajrin je uporno posmatrala Kida.

— Jesu li goveda oterana?

— Ne znam...

— Šta tražite onda ovde?

Kid samo sleže ramenima.

Onda ga rančerova ćerka upita:

— Vi sigurno niste iz Oklahome?

— Ne, dolazim iz Sent Luisa.

Ajrin, koja je već jednu nogu stavila u uzengiju, zastade, okrete se i nasmeja. Pri tom otkri dva reda blistavih, belih zuba.

— Oh, iz Sent Luisa? To je uzbudljivo.

Prišla je Kidu.

— Pričajte mi o Sent Luisu.

Mladić je pogleda u oči. Pri tom je osetio laganu jezu. Mucajući i ne baš naročito povezano, pričao joj je o velikom gradu na reci Misuri.

Ajrin ga je slušala. Kada se posle pola sata vinula u sedlo, klimnula je blagonaklono glavom.

— Do viđenja, kauboje. Ako se opet budemo sreli, morate mi malo više pričati o vašem lepom gradu. Odavno već priželjkujem da odem tamo, ali to je tako strašno daleko.

Podigla je ruku, pucnula jezikom i kobila je nezadrživo grabila prema zapadu.

Kid je te večeri spavao na pašnjaku.

Niko ga sledećeg jutra nije pitao kuda se uputio. Ponovo je odjahao do Zenele doline. Ali, mlade žene nije bilo. Satima je stajao kraj kamena i gledao. Sledećeg dana je ugledao još izdaleka. Stajala je kraj kamena i posmatrala ga.

Kid skoči s konja i pruži joj ruku. Ona sedne na kamen. Gledala ga je ispitivački.

— Kakve haljine nose žene u Sent Luisu?

Kid se nasmeja dečački.

— Hm, to baš ne bih umeo tačno da vam kažem.

— Znaćete, znaćete! Napred, to me veoma interesuje.

Razgovarali su nekih desetak minuta, kada Kid začu topot kopita. Ugledao je kako mu prilazi neki jahač.

— Ko je to? — upitao je.

Ajrin ga iznenađeno pogleda.

— To je Džim Farholt, vaš šef!

Kid nabra obrve:

— Ko?

U to je jahač stigao. Bio je zdepast, krupan, širokih ramena i tvrdog lica. Moglo mu je biti oko trideset godina.

— Helo, gospođice Ajrin!

Kliznuo je iz sedla, prišao Kidu i stao pred njega. Posmatrao ga je ispitivački.

— Ko je ovaj?

— Ja sam Kid Korbi!

Žena poluglasno kriknu.

Farholt se izmače. Izvukao je kolt i odmah opalio.

Kid oseti žestok bol u desnoj mišici.

Na to se žena ustremi na kauboja uhvati ga za ruku i povika:

— Ne pucajte! On nije naoružan!

Farholt opsova.

— Pustite me! Ovaj prljavi tvor ...

Ajrin mu istrže kolt iz ruke.

Na to je kauboj odgurnu i izvuče drugi revolver. Već ga je podigao u visinu grudi kad dolinom odjeknu hitac iz puške i izbi Farholtu oružje iz ruke. Ovaj zapanjen okrete glavu.

Desno, na jednoj uzvišici stajao je jahač. Još uvek je držao pušku na gotovs.

Farholt se sagnuo da dohvati sa zemlje revolver, koji mu je Ajrin otela, kada se puška ponovo oglasi. Pogođeni revolver poskoči u stranu.

Kauboj besno opsova.

— Prokletstvo, ko li je pa sad taj?

Ajrin ukloni sa čela kovrdžu i reče trijumfujući:

— To je Klej Šort, novi nadzornik.

Farholt je piljio u jahača, protrljao bradu i promrsio:

— Novi nadzornik? Ima neobičan način da se pretstavi ljudstvu.

Jahač priđe bliže.

Iznenađeni Kid poznade svog nekadašnjeg pomagača u tuči u Feler salunu.

Farholt upita:

— Vi ste Klej Šort?

Ovaj odmeri Kida, ženu i klimnu glavom.

— Ja sam šef goniča.

Šortovo lice bilo je nepomično.

— Baš ste veličanstveni šef, mister.

Farholt zabaci besno glavu.

— Šta to treba da znači?

— Zbog čega pucate na nenaoružanog čoveka?

— Nenaoružanog? Znate li vi ko je on, uopšte?

— Ne. Ali znam da ne nosi revolver i da ste vi uprkos tome pucali na njega!

— Za to sam imao jak razlog. Momak se zove Korbi. Svi su izgledi da ta gamad neće izumreti.

Ajrin je buknula.

— Džim! — viknula je ljutito. — Nemate prava tako da govorite!

Na to joj kauboj reče zajedljivo:

— Šta hoćete vi, gospođice Ajrin? Vi čak niste znali ko je on. Stajao je kraj vas kada sam naišao. Možda bih našao vaš leš da sam naišao deset minuta kasnije. Korbijevi su smrtni neprijatelji vašeg oca, to dobro znate. Moja je dužnost da ustreljam svakog Korbija koji stupi na našu zemlju.

— Ovde je granica — reče Klej Šort hladno.

— To me ne morate učiti. Ja jašim već sedam godina za Džefa Slugera!

— Bez obzira. Mladić stoji kraj graničnog kamena. A neće biti ustreljen, ni ako kroči na Slugerovu zemlju.

Farholt je bez reči gledao novog nadzornika.

Ajrin uzjaha kobilu. Kada je Kid hteo da se vine u sedlo, kauboj poskoči. Grubo je ščepao Kida za mišicu.

— Ti ideš s nama, burazeru. Neka te Džef Sluger lično obesi.

— Ostavite tog čoveka na miru. Šort je to rekao metalnim glasom.

Farholt mu odbrusi:

— Vi mora da ste ludi, Šort. Ili je to gazda kad vas je primio. Velim vam, ovog lupeža ću svojeručno odvući na naš ranč.

Na to Šort kliznu iz sedla i u tri koraka se nađe pred Farholtom.

— Da se razumemo prijatelju: mister Sluger me je postavio na šest meseci za nadzornika. Vi pripadate goničima Slugerovog ranča, dakle, činićete ono što vam ja kažem. U protivnom je vaših sedam godina, sve što ćete provesti na ovom ranču.

— U redu, Klej — vi ste nadzornik! Ali stvar se neće na tome završiti. Još danas ću govoriti sa gazdom.

— Kako hoćete — uzvrati Klej Šort, namignu Kidu, i sačeka da Farholt uzjaše svog konja. Onda sve troje odjahaše prema zapadu.

—o—

Vest da se pojavio novi Korbi, delovala je na Sluger-ranču kao udar groma.

Džef Sluger steže usne. Šetao je nervozno gore-dole po sobi.

— To nije moguće. Obojica su mrtvi!

Farholt je bio uporan:

— Ne, momak koga sam hteo da dovedem ovamo, liči na Džoa kao jaje jajetu.

Klej Šort stajao je na vratima sa rukama prekrštenim na grudima. Farholt se okrete prema njemu i promrsi:

— A naš divni mister Šort me je sprečio da tog momka ovamo dovučem.

Sluger upita novog nadzornika:

— Je li to tačno?

— Da!

— Zbog čega ste ga sprečili?

— Zbog toga što nije imao prava da ga dovede ovamo, kao i zbog toga što se Farholt poneo kao drumski razbojnik, pucajući na nenaoružanog čoveka. Činio je upravo ono što veoma škodi ugledu jednog ranča.

Sluger prostreli Farholta pogledom.

— Slušaj, Džim. Ako još jednom čujem nešto slično, gotovo je! Ti si u Silvers baru zapodeo kavgu sa Džimom Kahunom i doživeo bedan poraz. Ako još jednom započneš, svemu je kraj. Sa Korbijevima ćemo se boriti samo onda kad nema druge. I uvek samo fer!

Ljudi napustiše sobu.

—O—

Kada je pre tri meseca Džesi Tilborn, stari nadzornik Sluger ranča zauvek zaklopio oči, rančer se dao u traženje novog čoveka. Nije ga uzeo iz redova svoje momčadi, kako je to inače bilo uobičajeno. Hteo je novog čoveka, koji će držati ljude strogo, biti energičan i fer.

Kada se ovaj Klej Šort pojavio u kraju i tražio u okolini neki posao, Slugeru se učinilo da bi on bio taj, pravi čovek.

Odmah, prve večeri u dvorištu ranča bilo je obavezno „pozdravljanje".

Ne samo najjači, nego još i dvojica kauboja izazvala su novog čoveka. Šort je svu trojicu za najkraće moguće vreme bacio na zemlju. A kada je Frank, rančerov sin pokušao ne baš fer, da ovu stvar okonča koltom, svi su postali zapanjeni. Novi nadzornik je tako brzo izvukao revolver da je Frenki prosiktao:

— Kladim se da je on revolveraš. Ni jedan kauboj ne poteže tako brzo kolt. Samo pogledajte te hladne, opasne oči...

Pa ipak se brzo pokazalo da je novi nadzornik kauboj i to prvoklasni. Nije bilo nikog na ranču koji je bilo šta mogao da mu prebaci ili zameri.

— U redu — rekao je Sluger. — Možda ste vi pravi čovek za ovaj posao. Koliko tražite?

— Sto pedeset dolara!

Sluger poskoči.

— Šta? Sto pedeset dolara? Za te pare mogao bih da uzmem tri kauboja.

Ipak, prihvatio je.

Taj Klej Šort je bio izuzetno sposoban.

—O—

Kidova rana je srećom bila beznačajna. Tri dana kasnije opet je otišao u Zelenu dolinu.

Ni sam nije znao šta tamo goni. Da li misterija koja se nadvila nad pogibijom dva stričeva sina ili Ajrin Sluger?

Kid se branio od ove pomisli. Ljudima sa Korbi ranča nije ništa govorio o svojoj avanturi. I onako su mu se smejali što ide bez kolta. Sada bi rekli da su to i očekivali.

Kid dođe do žbunja gde je prvi put sreo Ajrin. Da li se nadao da će je ponovo sresti.? Kada je obišao žbun, zastade iznenađen. Uz žbun je stajao konj, a na kamenu sedeo Klej Šort, nadzornik. Bio je okrenut leđima.

Mladić kliznu iz sedla.

— Helo, mister Šort.

— Helo, mister Korbi.

Kid mu priđe.

— Već ste me videli?

Šort podiže glavu i pogleda mladića.

— Da, video sam vas. Nalazim da bi bilo vraški nezgodno da sedim, a ne znam ko mi dolazi s leđa.

Mladić stavi ruke u džepove. Posmatrao je nadzornika. Činilo mu se da je to lice već negde video!

— Vi imate čudan revolver na levoj strani.

Nadzornik potvrdi.

— Malo je upadljiv, ali je dva puta bolji od ostalih.

— Je li to Beverli—45?

— Ne, to je Bantlajn—specijal.

— Šort ga izvuče iz opasača, zadrža ga na dlanu, kao da ga odmerava.

— Zašto tu tešku stvar stalno vučete sobom?

Nadzornik se nasmeja.

— Zar vam nije palo na pamet da bih ga ostavio kod kuće da mi nije potreban.

Kid pocrvene.

— U pravu ste.

Posle izvesnog vremena Šort upita:

— A zbog čega vi ne nosite revolver?

— Jer ne umem da pucam.

— To baš nije mnogo mudro, mister Korbi. Uprkos tome, trebalo bi da ga nosite.

— Da blefiram druge?

— Takav jedan blef bi vam nekad mogao i život da spase. Osim toga, ne mora da bude blef. Morate učiti da pucate, kao uostalom što ste učili da boksujete i — dobro naučili.

— Ne baš dovoljno dobro. Videli ste uostalom. Vaši udarci su snažniji.

— Stvar prakse.

Kid se iznenada dečački, veselo nasmeja.

— Šta biste sada uradili kada bi neko iza vas naišao iza žbuna?

Kid trepnu. Je li sanjao? Do tog trenutka je Šort još stajao kraj njega. Sada je već bio dva koraka dalje sa uperenim koltom u levici! Uperenim na žbun.

— Nebesa! To je potez! Jedva sam mogao da pratim pogledom. Da niste nekim slučajem čarobnjak?

— Sigurno nisam. I to je stvar vežbe. Evo — izvukao je desni kolt iz opasača i pružio ga Kidu — uzmite ga u ruku.

Kid ga prihvati, lako zviznu kroz zube.

— Teži je nego što izgleda.

— Mora da bude težak. Bolje će vam ležati u ruci ako kažiprst stavite u pravcu cevi. Evo ovako!

Šort uze svoj Bantlajn i pokaza

mladiću kako treba pravilno držati oružje.

— Treba da prstom pokazujete na cilj.

— Mislite li da bi tako revolver mogao da pogodi tamo gde oči fiksiraju metu?

— Svakako. Zbog toga dobar strelac i stavlja tako kažiprst!

— A kako povlači obarač?

— Sa srednjim prstom.

— Mora li se tako?

Šort odmahnu glavom.

— Naravno, ne. Većina ih ne postupa tako.

— Ali većina zbog toga i ne pogađa dobro — ubaci Kid.

— Tako je.

Onda su počeli da odjekuju pucnji Zelenom dolinom. Kid Korbi je učio da puca. Nije ni slutio da je njegov učitelj najbolji strelac zapada. Nije znao da je Šort, niko drugi nego slavni maršal Vajat Erp iz Dodž Sitija. On je, doduše video u novinama sliku čoveka iz Misurija, ali nije to doveo u vezu.

Kid je učio marljivo. Došao je sledećeg dana, i dan posle toga. Punu jednu sedmicu. Onda je već savladao veštinu gađanja. Ne baš majstorski, ali sasvim dobro.

Bilo je prohladno popodne, kada je Korbi čekao kod kamena svog novog prijatelja, nadzornika Slüger ranča. Došao je znatno kasnije.

Kid ga upitno pogleda:

— Nemate vremena?

— Ne suviše. Moram do majura.

Kid je shvatio da je nešto drugo po sredi. Bilo bi zaista mnogo tražiti od čoveka, koji je nadzornik, Korbijevog najogorčenijeg neprijatelja, da stalno dolazi i viđa se sa Kidom. Mogao je da moli i Kahuna da ga uči.

— Danas nećemo pucati, Kid! Neka goveda su oterana iz krda. Moguće je da se razbojnici nalaze u okolini. Nećemo ih navlačiti sebi na vrat pucnjavom.

— Otkud znaju da su razbojnici ovde? Je li ih Farholt video?

Šort odmahnu glavom.

— Ne. Ja sam danas u podne našao tragove gore u Silk Hilsu.

Kid promrsi:

— Džef Sluger će sutra reći da su to bili naši ljudi.

— To će sigurno reći.

— A zašto, za ime sveta?

— Jer se uvek tako kaže. Čudiće ga sigurno i samog, ako jednog dana bude morao nešto drugo da kaže.

— Jeste li vi ubeđeni da on veruje da je to maslo naših ljudi?

— On u to veruje već trideset godina, i toga se drži.

— A vi, šta vi verujete?

— Samo ono što znam.

Kid se tužno nasmeši:

— Pa dobro. Odjahaću natrag.

Šort uzjaha konja i upita:

— Zašto uopšte dolazite ovamo, Kid?

Mladić pocrvene:

— Zbog vas — rekao je konačno.

Nadzornik odmahnu glavom.

— Ne morate mi verovati, ali istina je.

— Sada da, ali ranije? Zašto ste dolazili?

Kid je gledao u vrhove čizama.

— Ne znam. Možda zbog Ajrin.

Nadzornik opet odmahnu glavom.

— I zbog nje, u redu. Ali zbog čega ste prvi put došli ovamo, kada uopšte niste znali da ćete zateći gospođicu Ajrin?

Kid se pope u sedlo. Rekao je poluglasno:

— Ovde su Mat i Džoe ubijeni.

— I Mat? — upita nadzornik.

— Ne znam tačno.

— Kako ste došli na to da je i Mat ovde pogođen?

— Ne znam, sumnjam samo. Nije isključeno da se ubica baš tu prikrio i obojicu ustrelio. Ovo je idealno mesto. Tu je granica između dva imanja, a žbunje je veoma gusto. Osim toga mogao je računati s tim da će tu proći rančerovi sinovi.

— Sumnje — reče nadzornik. Onda uze nešto iz džepa i pruži Kidu. Bila je to obična teksaška mamuza sa otkinutim kožnim kajšem.

— Poznajete li ovo? — upita Šort gledajući Kida u lice.

— Mamuza.

— Da, našao sam je preko u žbunju, trećeg dana pošto sam došao ovamo. Čuo sam za smrt oba Korbijeva sina, pa sam malo pretražio ovaj kraj. Onda sam neupadljivo ispitivao. No, nikom na Sluger ranču ne nedostaje mamuza. Niko u poslednje vreme nije kupovao.

— Zbog čega mi to pokazujete?

Nadzornik pogleda značajno mladića.

— Uzmite je i pokažite svom stricu. Neka ispita da li je Mat sa obe Mamuze stigao kući. Ovde se ljudi ne sahranjuju u čizmama.

— Mislite da bi mogla biti Matova?

— Ne znam. Ali ako Džon Korbi utvrdi da je pripadala njegovom sinu, neka ne govori nikom.

— Šta ćete vi činiti?

— Još ne znam. Znam samo da ovde duž granice krstari ubica.

Kid oseti hladnu jezu.

— Mislite li da... da bi se on mogao nalaziti, među Korbi momcima?

Šort podiže glavu i pogleda uz dolinu.

— Ne znam.

Kid uze mamuzu, i stavi je u bisage.

— U redu, odmah ću vas obavestiti.

— Recite stricu da ste je vi našli.

— Da, možda je to bolje!

— Sasvim sigurno!

— Do viđenja!

U tom trenutku odjeknula su tri hica. Kidov konj pade i poklopi svog jahača. I nadzornikov konj je bio pogođen i divlje se propeo.

Šort skoči iz sedla, trže kolt iz opasača i hitro ispali tri metka prema žbunju udaljenom nekih šezdeset jardi. Zatim se baci na zemlju i izvuče poluonesvešćenog mladića ispod pogođene životinje, pa ga odvuče u žbunje.

Ponovo odjeknuše pucnji.

Nadzornik se priljubi uz zemlju i zakloni iza Kidovog uginulog konja.

Kid se oslonio na laktove i posmatrao Šorta koji mu je prilazio.

— Gde je skriven?

— Otišao je. Žbun ga je tako dobro zaklonio, da ga nisam mogao videti. Jeste li povređeni?

— Ne — odgovori mladić, iako mu je u ušima grmelo.

Nadzornik zamišljeno napuni magacine kolta, a onda zapali cigaru. Pošto je odbio nekoliko dimova reče:

— Najgore je što ne mogu da ga sledim. Vaš konj je ubijen, a moj hramlje.

Kid se lagano uspravi, istrlja noge i rukavom obrisa lice.

— Je li to on bio?

Šort je premeštao cigaru sa jednog kraja usana na drugi.

— Ko zna.

— Zar niste uvereni u to?

— Ne.

Mladić ustade, strese prašinu sa pantalona i odgega do konja.

— Mrtav je — reče kao za sebe.

— Vi biste dobro učinili da među vašim kaubojima ispričate da vam se konj spotakao da ste ga zbog slomljene noge morali ustreliti.

Začuđen Kid okrete glavu.

— Zbog čega da to kažem?

— Da bi ste sprečili gužvu — odgovori nadzornik. — Ako Džim Kahun sazna šta se ovde dogodilo, vinuće se u sedlo i doći ovamo sa petnaest jahaća, a možda i do Sluger majura. Kako bi se stvar onda okončala, neizvesno je, ali da bi pri tom bilo mnogo polupanog stakla i nepotrebno polivene krvi, u to ne sumnjam.

Kid se ujede za donju usnu. Onda pogleda u pravcu severoistoka.

— Lep komad puta je predamnom. Najmanje osam milja. I za jahača nije baš malo.

Nadzornik izvuče svoj kolt 45 i dobaci ga Kidu.

— Uzmite ga. Sedlo je tako teško, da ovaj dodatak nećete ni osetiti. Osim toga, nečim ste valjda morali ustreliti konja.

Mladić razrogači oči.

— Kako? Ne mislite valjda ozbiljno da moram poneti sedlo?

— Jasno. Jahač mora da ostavi svog mrtvog konja, ali sedlo nipošto.

—O—

Uveče sledećeg dana Kid je bio ponovo na ranču.

Džon Korbi je sedeo u sobi nagnut nad knjige. Podigao je pogled, kada je Kid ušao. Posmatrao ga je ispitivački. No, nije mu ni jednom reči prebacio što je toliko odsustvovao, a da prethodno nije kazao. Samo je rekao:

— Helo, Kid!

Mladić priđe pisaćem stolu i položi na njega mamuzu.

Džon Korbi ga upitno pogleda.

— Gde su Matove mamuze?

Korbi ustade i nabra obrve. Onda krupnim koracima pođe prema vratima. Uskoro se vratio sa parom izglačanih čizama u rukama. Bile su to Matove. Leva mamuza je nedostajala. Korbi uporedi mamuze, a onda ponovo pogleda upitno svog nećaka.

— Našao sam je na granici, tamo gde je Džoe nađen — reče Kid muklo.

—O—

Bilo je toplo jesenje jutro. Džon Korbi, Džim Kahun i Kid su se povezli u grad velikim kolima. Kad su ušli u glavnu ulicu, nadzornik se namršti.

— Prokletstvo, preko su konji sa Sluger ranča.

Džon Korbi nije na to obraćao pažnju. Ali Kid je odmah primetio da se među životinjama vezanim za prečku nalazi i konj Kleja Šorta. Stajali su pred barom „Potkovica".

Džon Korbi zaustavi kola.

— Moramo li baš ovde da sta-

nemo? — procedio je Kahun kroz zube.

— Da — uzvrati rančer. — Ovo je najveća radnja i ovde hoću da pazarim.

U tom trenutku se vrata bara otvoriše i nekoliko ljudi stupi na trem. Kid je među njima spazio Farholta.

Kahun primeti:

— Pa to je cela elita Sluger-ranča. Džim Farholt, tri brata Dovel, Dik Faskel, Harp Post, Ted Hajo, pa čak i Frenk Sluger.

Jedan od Slugerovih ljudi povika preko ulice:

— Hej, Džim, sigurno kupujete municiju da poubijate priviđenja na granici pašnjaka.

Kahun je upravo sa Kidom podizao prazan sanduk s kola. Ispustio ga i odgovori kipteći od besa:

— Govoriš li to sa mnom, Farholt?

— Da, s kim bi inače? Kod nas nema duhova i priviđenja.

Kahun se uputi prema sredini ulice:

— Dođi ovamo Farholt, ako nešto želiš!

— U redu! Sa zadovoljstvom!

Onda se dva čoveka divlje ustremiše jedan na drugog. Snage su im bile podjednake. Ipak, Kahunu je pošlo za rukom da Farholta baci u prašinu.

Frenk Sluger je napeto posmatrao borbu. Bio je to visok, snažan momak tamne kože i oštrog, bledožutog lica. Zadenuo je palčeve za ukršteni opasač, a na usnama mu je lebdeo gord, neprijatan osmeh. Sada kad se Farholt našao u prašini, sjurio se s trema, praćen Tedom Hajom.

Džim Kahun ih je oštro posmatrao.

— Samo dođite, lupeži!

— Frenk! — odjeknu oštar glas ulicom.

Svi se okretoše u pravcu odakle je glas dolazio.

Gore na vratima alatničarske radionice Dejva Heningsa stajao je Klej Šort.

Frenk Sluger mu dobaci besno:

— Šta hoćete, Klej?

— To sam upravo ja vas hteo da pitam!

— Hoću da ovom smrdljivom kravaru začepim gubicu.

— A, tako. Ono što Džim Farholt nije uspeo, to sad vi zajedno sa Tedom hoćete da uradite.

Sluger ljutito opsova i okrete se ponovo prema Kahunu.

— Frenk!

Sluger zastade kao prikovan Klej Šort mu lagano priđe:

— Frenk, sada ćemo odjahat natrag na ranč.

— Šta vi uopšte hoćete, Šort? Vi niste gazda. Uopšte pravite se su više važni. Možda je upravo trenutak da vas postavim na pravo mesto!

Pokušao je, ali je zamahnuta pesnica proletela kraj Vajatove glave Nadzornik je vratio udarac, koji za razliku, nije promašio cilj. Pogodio je rančerovog sina pravo u bradu.

Frenk se zanese unazad i pade na kobilu.

Uz besne povike sada su se i tri brata Dovel poletela prema sredini ulice.

— Prokleta banda! — viknu Kid. Siđe s kola i polete prema kaubojima.

— Kid! Stoj, jesi li poludeo! — opominjao ga je Kahun.

Fred Dovel nalete na Šortovu levu pesicu a njegovog brata Ovensa dva udarca veštog Kida oborila su s nogu.

Hauard, najmlađi od braće je stajao. Njegov podrugljiv pogled ostao je prikovan za Kahuna.

Šort je stajao na nekih šest jardi od njega, kada iznenada poteže revolver. Zastao je u pola pokreta i smrtno uplašen zurio u cev kolta uperen u svoje grudi. Ostali Slugerovi ljudi, koji su već imali nameru da se uključe u borbu, stali su kao ukopani.

Hauard Dovel je gledao u cev velikog revolvera i rekao nesigurnim glasom:

— Vi ste vraški brz momak, Klej!

Na to se umeša Farholt.

— On je revolveraš! To sam odmah rekao.

Vajat ih samo odmeri.

— Napred, u sedla, momci! Predstava koju smo prikazali u gradu, završena je!

Ljudi pogledaše Frenka Slugera. On je još uvek ležao nepomično na zemlji. Šort mu priđe, sažе se i uhvati ga za jaku. Odvukao ga je do pojila za konje i nekoliko puta mu zagnjurio glavu.

Rančerov sin je došao k sebi, otresao vodu s lica i nesigurno se uspravio.

— Jašimo! — naredi Šort.

Kao pijan, oteturao je Frenk do konja i popeo se u sedlo. Bio je tako ošamućen da je odmah kliznuo na drugu stranu konja. Klej mu je pomogao da stavi noge u uzengije. U trenutku kada su i ostali hteli da se vinu u sedla, naišao je iz bočne uličice jedan jahač. Bio je to čovek niskog rasta, bleda lica i žućkastih očiju. Nosio je pohabano, kožno odelo. Oprezno je osmotrio ulicu, a kada mu se pogled zaustavio na nadzorniku Sluger ranča, uzviknuo je uplašeno:

— Vajat Erp!

Ove dve reči bile su izgovorene jasno i glasno, tako da ih je svako u glavnoj ulici mogao čuti. Svi pogledaše nadzornika. Nije protekla ni cela sekunda, a jahač izvuče kolt i opali.

Nadzornik se munjevito baci na tle. Još u padu izvukao je kolt i povukao obarač. Jahač se sunovrati iz sedla. Nije se pomakao.

— Vajat Erp! — uzviknu Farholt. — Znao sam da je strelac. Ostavio je maršalsku zvezdu i onda se ušunjao kod nas. Ubica!

Nadzornik se okrenuo prema Farholtu. Hladno ga je odmerio. Onda je podigao čoveka sa zemlje i odvukao ga u šerifovu kancelariju.

Lestera Konelija, čuvara zakona su pucnji probudili iz podnevnog sna. Upravo je zakopčavao opasač, kada je nadzornik Sluger ranča dovukao onesvešćenog čoveka u njegovu kancelariju.

Koneli nabra obrve.

— Klej, šta je s njim? Je li mrtav?

— Nije, samo je onesvešćen.

— Dobro. Nego vi ste novi nadzornik Sluger ranča, zar ne?

— Da.

— Kako se zovete?

— Erp.

— Erp?

— Da. Vajat Erp.

Šerif mu priđe.

— Jeste li vi Vajat Erp?

— Pa rekao sam vam.

— Maršal iz Dodž Sitija?

— Da. Nego, radije mi recite gde stanuje lekar.

Šerif je samo buljio u Vajata Erpa, kao da je pred njim poglavica Apača, Kočiz. Jedva je promrsio:

— Tu odmah, do nas. Doktor se zove Hanebi.

Vajat se u dva koraka našao napolju. Tri minuta kasnije vratio se sa mladim lekarem.

— Molim vas pobrinite se o ovom čoveku. Ja ću platiti. — Onda se obrati šerifu. — To je Džonatan Mozbi. On je ubica. Mora biti da je pobegao iz kamenoloma Fort Vort.

— Mozbi? — upita šerif. — Prokletstvo, sada znam odakle mi je to lice poznato! On je gore u Dodžu ubio jednu ženu, zar ne?

Vajat Erp klimnu glavom.

Kada je izašao na trem, ljudi su ga gledali ne baš prijateljski. Frenk Sluger, Farholt, braća Dovel i ostali. Pa čak i Džon Korbi, Džim Kahun, a naročito mladi Kid gledali su ga nekako čudno.

Farhold podiže pesnicu i uzviknu:

— Ubica!

Vajat mu priđe.

— Reci to još jednom, Džim, pa onda bar sedam dana nećeš ništa progovoriti.

Ledeni Erpov pogled bio je dovoljan kauboju da ne ponovi uvredu.

Frenk Sluger koji se u međuvremenu povratio, nagnuo se preko sedla i reče podrugljivo:

— Vi ste Vajat Erp?

— Da!

— Onda ste se uvukli kod nas pod lažnim imenom? Jasno mi je i radi čega. Džon Korbi vas je najmio da radite protiv nas.

— Vi ste poludeli!

— On je ubica! — ponovo se osmelio Farholt.

U tom trenutku su se otvorila vrata šerifske kancelarije i Koneli izađe na verandu.

— Ne viči tako, Džim. On nije ubica!

— Ubio je onog čoveka!

— Trebalo bi da opereš oči — uzvrati mu šerif. — Momak ima samo ogrebotinu na slepoočnici, ništa više. Da bih te umirio reći ću ti još da je to Džonatan Mozbi, ubica žene. Pobegao je iz Fort Vorta!

Farholt nije odustajao:

— A on je navodno Vajat Erp? Ja mu ne verujem ni reči. Taj čovek se uvukao kod nas pod lažnim imenom. Ne zove se ni Klej Šort a ni Vajat Erp? On je varalica, revolveraš, opasan revolveraš.

Vajat samo reče:

— Penji se, Džim. Idemo na ranč.

— Na ranč? — prosikta mladi Sluger. — Zar uobražavaš da se smeš pojaviti na ranču, pošto si me onesvestio? Džim je u pravu. Ti niti si Klej Šort, a još manje Vajat Erp. Ti si običan revolveraš. Džim je to odmah rekao. A ja sam svom ocu još prvog dana saopštio da mi se ne dopadaš. Ali on je star. No, doćiće vreme kada ću ja držati „dizgine" u rukama. Slušaj čoveče, kako se već zoveš, nas dvojica ćemo još razgovarati, u to ti se kunem.

Vajat grubo gurnu Farholta.

— Penji se. Jašemo! Napred! Idemo na ranč. Džef Sluger me je postavio za nadzornika. Ako treba da

napustim ranč, on će o tome odlučiti, a ne neko od vas!

Kauboji se zbunjeno pogledaše, pa pođoše za Vajat Erpom.

—o—

Džon pogleda šerifa.

— Mislite li vi doista da je on Vajat Erp?

Koneli se isceri:

— Siguran sam.

— Otkud znate?

— Pa nisam slep. Prvo, onaj tip koji sada leži u ćeliji je doista odbegli robijaš Mozbi. Drugo, zar Vajat Erp ne nosi na levoj strani neobičan Bantlajn kolt, a treće, na njegovom izbledelom kožnom kaputu na levoj strani vidi se mrlja petokrakog oblika. Najzad, ono što je on uradio sa Slugerovima, to niko drugi ne bi smeo ni u snu da učini.

— Ali, šta on traži ovde? — upita Kahun nabravši obrve.

— Pojma nemam. Možda je gonio Mozbija. A možda traži nekog drugog lupeža.

Kid proguta pljuvačku. Trebalo mu je dosta dok je sve shvatio i povezao. Tako je: Klej Šort je Vajat Erp. Sada se setio odakle zna to lice. Iz novina koje je čitao u Sent Luisu. Odjednom reče okupljenima:

— Ali... ne možemo ga pustiti da jaši sam sa svim tim lupežima. U stanju su da ga ubiju.

Koneli se od srca nasmeja:

— Zbog toga ne treba da lupate glavu, madi čoveče. Taj ko bi ubio Vajata Erpa tek treba da se rodi.

— Ali, ima ih sedmorica i jašu iza njega! — upozori Kid.

— Da nije sasvim siguran da neće ni prstom maknuti, sigurno ne bi jahao na čelu.

Džon Korbi zamišljeno odmahnu glavom i uđe konačno u radnju.

Kada su se vraćali, Kahun je jedno vreme trljao bradu, a onda upita Kida:

— Vi ga poznajete?

Kid okrete glavu.

— Koga to?

— Pa Vajata Erpa!

— Da. Sretao sam ga nekoliko puta na granici, između naših i Slugerovih pašnjaka. On mi je pomogao i u salunu, kada sam doputovao ovamo. Jasno, nisam do sada znao da je on Vajat Erp.

— Šta bi mogao ovde da traži?

— Možda je doista bio za petama Mozbiju?

— Možda?

Kid dotaknu krišom pojas pantalona za kojim je još uvek bio zadenut kolt 45, dobijen od Erpa.

—o—

Koneli je bio u pravu: kauboji su jahali namršteni, bez reči iza Vajata Erpa.

Bio je to dugačak put, koji je vodio kroz peskovitu ravnicu, do nedavno nastanjenu Indijancima.

Oklahoma, lepa zemlja na indijanskom jeziku. Crvenokošci su joj dali odgovarajuće ime. Bila je to divna zemlja na kojoj su ležala imanja Džona Korbija i Džefa Slugera. Obojica su imala dovoljno vode. Korbijeva zemlja imala je više zelenih pašnjaka, a Slugerova je bila više brdovita. Međutim, ni

jedan ni drugi nije imao razloga da se žali. Mogli su da žive lepo u slozi i prijateljstvu.

Naravno, da nije bilo davne porodične svađe. Ali bilo je još nešto što je kao crv nagrizalo obe strane. U vreme kada su Džon Korbi i Džef Sluger sklapali ugovore sa vladom, komad zemlje u obliku trougla između gornjeg toka Simarona i Bufalo potoka nije bio pogodan za deobu. Zbog toga nije pripao nikome i kao slobodan komad zemlje predstavljao granicu između dva imanja. Dva suseda su se dogovorila da će taj plodni komad zemlje pripasti onom rančeru, koji bude imao muškog naslednika. Danas više niko nije mogao da objasni kako je došlo do ove lude odluke. Tek, da je taj komad zemlje postao kamen spoticanja sasvim je jasno.

Sada su dva sina Džona Korbija bila mrtva. Komad zemlje između Bufalo potoka i Simarona bio je slobodan i pripadao je sada Džefu Slugeru prema ugovoru. Međutim, on do ovog trenutka to nije ni pomenuo. Možda baš zbog toga što je na tom delu granice između dva ranča mladi Džoe Korbi ubijen.

—O—

Frenk Sluger jahao je namrgođen za dve dužine konja iza Vajata Erpa. Iznenada obode divlje svog konja i prolete pored Erpa. Grabio je napred, prema ranču.

Čovek iz Misurija nije obraćao na to pažnju. Znao je da momak žuri napred da bi mogao da nahuška oca.

Kada je Frenk ušao u dvorište stajao je kraj kapije jedan krupan kauboj, i posmatrao ga smeškajući se. Mladi Sluger skliznu s konja i pruži mu uzde.

— Hej, odvedi konja u štalu. Uskoro će kiša.

Li Hister protrlja nos.

— Da, verujem da će pasti.

Nebo je bilo oblačno, a vazduh sparan i težak. Uprkos dubokoj jeseni u ovom južnom delu zemlje ovakvo vreme nije bilo retkost.

Frenk se uputio u rančersku kuću, ali je naglo zastao i pogledao kauboja koji se još uvek cerio, držeći uzde. Mladi Sluger se setio da je kaubojev brat imao prvog dana kada je novi nadzornik došao malu probu snaga pesnicama. Pobedio je tobožnji Šort. Opaki mladić je pomislio da Li sigurno ima nešto na savesti, jer je bez primedbi i negodovanja radio za tridesetpet dolara. A tu nisu čista posla.

— Hej, Li! — doviknuo je.

Kauboj priđe bliže. Još uvek je osmeh poigravao na njegovom ružnom licu.

Frenk zavi cigaretu i reče:

— Tvoj brat Bing je loše prošao sa Šortom, zar ne?

Osmeh nestade istog časa s Lio vog lica.

— To ću ja poravnati, kad-tad!

— Da — uzvrati Frenk. — Verovatno ćeš za to imati jak razlog. Šort nas je slagao i prevario. On je Vajat Erp!

Li nabra obrve.

— Šta? — upitao je žustro.

— Vajat Erp! — Sluger je sa zadovoljstvom ponovio ovo ime, uživajući u dejstvu svojih reči.

Kauboj je trljao bradu.

— Vajat Erp? Kako... zar šerif iz Dodža?

— Tačno tako.

— Pa to je isključeno.

— Je li? A zašto to?

— Ja... ovaj ne znam. Klej, pa on ne može biti Vajat. Ja mislim...

Frenk klimnu glavom.

— Ipak jeste, burazeru. On je Vajat Erp. Želim ti samo da nije zbog tebe ovamo došao!

Posle toga se okrenuo i ostavio kauboja.

Li Hister je pripadao vrsti ljudi koja je itekako imala razloga da zazire od čuvara zakona i da se drži što dalje od njih. Imao je dosta stvari na savesti. On je u tuči u Čirokiju ubio čoveka, a onda pobegao u Teksas. Tamo je zajedno sa svojim bratom učestvovao u napadu na poštansku kočiju i krao konje. Tada je Bing Hister saznao slučajno da su rančeru Džefu Slugeru potrebni kauboji. Tako su dva brata dospela u Oklahomu pre tri godine.

Džef Sluger ih je uzeo, jer su mu ljudi bili potrebni, a i zbog toga što nije znao ništa o njegovoj mračnoj prošlosti. Bilo je nemoguće ispitivati prošlost svakog pojedinog radnika. Osim toga, dobri kauboji su bili retkost. Li i Bing su bili dobri goniči, ali su morali da prikrivaju prošlost. Da nije toga, nikada ne bi pristali da rade za tako nisku platu. Sada, kada se pojavio na imanju zvezdonosac imali su razloga da budu oprezni. Naročito Li, koji je na savesti imao čak i ubistvo.

Frenk Sluger uđe u rančersku kuću.

Rodni, sedokosi crnac setnih očiju i belih zuba, dođe mu u susret.

— Gde je Ajrin?

— Ne znam, mister Frenk. Nije u kući.

— A moj otac?

— On je u svojoj sobi.

Frenk je išao kroz predvorje zvečeći mamuzama.

Vrata se naglo otvoriše. U njima je stajao pogrbljen Džef Sluger.

— Frank, jesi li to ti?

— Da!

— Zar ti nisam sto puta rekao da tu zarđalu gvožđuriju skineš kad ideš kroz kuću!

— Sačekaj samo da ti nešto ispričam, zbog čega ćeš brzo zaboraviti zveket koji te nervira!

Frenk prođe pored oca, uđe u sobu i reče odmah:

— Džon Korbi je izabrao divan način da te uništi!

Namerno je rekao „te", a ne „nas".

Rančer je odmah podigao glavu. Ipak, nije pokazivao neku posebnu uzrujanost, jer je dobro poznavao Frenkovu koleričnu narav.

— Da, da! Veoma ćeš se iznenaditi kada čuješ šta je tvom vrlom susedu palo na pamet, kako da te obori na kolena — siktao je Frenk.

Stari steže zube od nestrpljenja, ali ništa ne reče.

Mladić nervozno ugasi cigaretu i sruči se u naslonjaču.

— Poslao je jednog vuka na naš ranč. Jednog špijuna! Revolveraša!

Džef Sluger je još uvek stajao u vratima.

— Šta to pričaš? — upitao je najzad žustro.

— Novi nadzornik, od koga nisam uspeo da te odvratim, on je revolveraš.

— Ama, šta to pričaš?

— Kažem ti... Znam pouzdano. Danas u podne je u gradu metkom skinuo jednog čoveka s konja!

Sluger malo zabaci glavu.

— A zašto je skinuo tog čoveka s konja?

— To ja ne znam. U svakom slučaju je revolveraš, kao što sam rekao. Niko nije hteo da mi veruje. Čak sam tvrdio da se ne zove Klej Šort. Tako i jeste. On se ovde uvukao pod lažnim imenom. Pravo ime mu je Vajat Erp.

Sluger se ukočio.

Nebo je bilo navučeno crnim oblacima. Rančerova soba utonula je u duboku tamu. Potrajalo je dugo pre nego što je neko izustio reč.

Vetar je iznenada počeo da savija grane velike trešnje pod prozorom. Bio je to nagoveštaj oluje nad Simaronom.

— Vajat Erp? — najzad izusti mukio rančer.

— Da, Vajat Erp. — Mladić je uživao u dejstvu svojih reči.

Džef Sluger lagano pođe prozoru i zagleda se u tamno nebo.

— On je maršal u Dodž Sitiju?

— Da. U svakom slučaju, bio je. Verovatno je negde nekog ubio, pa se sada ovde prikriva. No, odličan je strelac, i čovek koji je upravo potreban Džonu Korbiju.

U sobi je ponovo zavladala tišina.

Frenk ustade iz naslonjače i zveckeći mamuzama priđe ormanu. Izvadio je flašu viskija i napunio čašu. Zatim je sa čašom u ruci počeo da šeta gore-dole po sobi.

Zveckanje mamuza formalno je kidalo već, ionako napete živce, starog rančera.

— Skini mamuze! — viknuo je.

Frenk je netremice gledao u svoju čašu, ne reagujući na očevu primedbu.

— Šta ćeš učiniti? — upitao je.

Otac nije odgovorio.

— Ja ću ti reći šta treba da učiniš. Treba da naložiš da ga ubiju kao besnog psa, ukoliko bi se usudio da dođe ovamo. On je špijun bandit i ubica, koga plaća Korbi!

Džef Sluger je lupio šakom o sto:

— Ti si lud! Koliko ti je godina? Zar misliš da ću dozvoliti da tako poznat čovek bude ubijen na mom posedu? Nezavisno od toga što bi to bilo veoma teško, i ušta sumnjam da bih našao čoveka koj bi to učinio, nikad ne bih tako ne što dozvolio. Ako je Šort zaista Vajat Erp, onda ću da govorim njim. Siguran sam da će mi on reći zbog čega se ovde predstavi lažnim imenom.

— Pitaćeš ga? — prekide g Frenk. — To baš liči na tebe, oč Hoćeš da ga pitaš, ha! Ti doist živiš na mesecu. Uvek sam govori da si već suviše star da...

Pljus!

Rančer je opalio sinu žestok šamar.

Mladić ustuknu korak nazad. Posiveo je od gneva.

— To umeš još. Ali to je i sve što znaš. Inače si gluv i slep. Momak je revolveraš i treba ga likvidirati. Džon Korbi ga je najmio da te uništi. Ti to nećeš da shvatiš, jer više nisi sposoban da vodiš imanje!

Džef Sluger je drhtao od besa.

— Slušaj Frenk — procedio je kroz zube. — Istina je da sam star čovek. Ali ti si sa svojih dvadesettri godine još uvek nezreo, suviše glup i nepromišljen da bih ti poverio imanje. To je tužno, ali i

istinito. Zbog toga ja još uvek moram sve da držim u svojim rukama. Ti si bezobziran, neodgovoran mladić na koga treba stalno motriti. Ne samo da si neobuzdan, nego i bezgranično glup. Kako si samo mogao da uobraziš da ću tek tako, jednostavno dozvoliti da neko na mom ranču bude ubijen? Pa još čovek koga svako živ u Americi poznaje?

— Ali on će te uništiti!

— Zaveži već jednom!

— Džon Korbi ga je najmio da bi te...

— Rekao sam da zavežeš!

— U redu, radi tvrdoglavo i uporno na svoju ruku — mrmljao je Frenk. — Videćeš gde će te to odvesti. Ja sam te još u početku upozorio pa i nagovarao te da ne primaš tog čoveka.

Džef Sluger se jedva uzdrža:

— Slušaj Frenk. Još nešto hoću da ti kažem. Kada sam pre trideset godina došao sa tvojom majkom ovamo, nisam nameravao da jednog dana završim na vešalima. Nisam imao nameru da se pročujem u kraju kao bandit.

— Ali kako ćeš se braniti protiv bandita sa Korbi ranča?

— Bandita? — Sluger zabaci glavu. — Džon Korbi je moj neprijatelj, ali zbog toga još nije bandit!

Opasan plamičak svetleo je u očima mladića, dok je posmatrao oca. Kroz sve ove godine rastao je i razvijao se u atmosferi neprijateljstva prema Korbijevima. A sada otac govori ovako!? Sve što je do sada Frenk čuo o Korbijevima, bile su samo ljutite i neprijateljske reči koje su pale na plodno tle. Frenk je na sve gledao drugačije od oca. Sada je shvatio da je njegova mržnja prema Korbijevima drugačija od očeve. Nije, međutim, znao zbog čega je tako. Bio je neobuzdan i neuravnotežen. Otac mu je već davno stajao na putu. Frenku se činilo da je otac suviše strpljiv i popustljiv s ljudima. Ali, kada on, Frenk, jednog dana postane rančer, jednim potezom će ovde sve izmeniti. Nije mogao da dočeka taj čas.

Džef Sluger se sruči u stolicu.

— Gde je on? — upitao je iznenada.

Frenk je trljao bradu.

— Krenuo je ovamo.

— Ovamo? — Stari rančer razrogači oči.

— Da. Još ima obraza da dođe ovamo. Zbog toga sam ti i rekao da ga treba likvidirati, pre nego nam priredi još veće nevolje.

— Nevolje? Pitam se samo ko ovde stvara neprilike i nevolje.

— Šta ćeš da učiniš?

— Govoriću s njim.

— Da, to sam već čuo.

Frenk se okrete i zvečeći mamuzama napusti sobu.

Džef Sluger steže zube i stavi šake na uši.

Mladić ugleda na dnu hodnika crnoputog Rodnija.

— Rod, pogledaj unaokolo, gde je moja sestra. Verovatno je u jednoj od svojih šetnji na konju. Biće oluje...

— U redu!

Crnac prebaci široku kabanicu preko ramena i napusti kuću.

Frenk je dugo gledao za njim.

U istom trenutku kada je Rodni King izašao, u dvorište su ujahali kauboji. Vajat Erp veza svog konja za prečku ispred verande i uputi se u rančersku kuću.

Frenk je stajao iza vrata u mraku i posmatrao maršalova široka leđa. Naglo se okrenuo. U ruci mu zablista revolver.

Frenk Sluger se podrugljivo nasmejao.

— Nervozni ste, maršale.

Vajat vrati revolver u opasač.

— Gde vam je otac?

— Preko u svojoj sobi.

Čovek iz Misurija je znao da rančer ne podnosi zveket mamuza. Skide ih i stavi u džep.

Kada je čuo kucanje, rančer odgovori:

— Slobodno!

Vajat uđe u sobu i priđe pisaćem stolu. Sluger ga pogleda.

— Mister Sluger, treba nešto da vam objasnim.

— Je li?

— Da. Možda to nikada ne bih morao da vam objašnjavam da se danas nije u gradu desilo nešto što me je prinudilo na to.

Iako se Frenk čvrsto priljubio uz teška vrata, nije uspeo da razabere ni reči.

Iznenada posle izvesnog vremena začu svog oca koji je prsnuo u smeh. Na to pun besa ulete u sobu.

Otac ga ljutito pogleda:

— Šta hoćeš?

Frenk tresnu vrata za sobom.

— Ja ću prisustvovati ovom razgovoru. Konačno imam pravo na to!

Kiša koja je u tankim mlazevima lila, postade još jača. Nebo je bilo tamno sivo. U daljini je besnela oluja. Kauboji su se povukli u svoju kuću.

U rančerovoj sobi stajala su tri čoveka i nemo se gledala.

Usne Džefa Slugera kao da se pretvorile u tanak prorez.

— Tako, ti dakle imaš prava n to? Reći ću ti nešto: ako sada oc mah ne izađeš, izbaciću te napc lje!

Frenkov pogled bio je staklas

Prva munja zaparala je nebo na pašnjacima. Rančer priđe prozoru Druga, mnogo bliža sada je bles nula kraj samog prozora. Udara groma negde u blizini zatrese ku ću.

Frenk poteže kolt iz opasača. P canj odjeknu. Džef Sluger ose strašan udarac u leđa, zanese s korak u nazad, okrete i pogle svog sina iznenađeno.

— Ubica... — otkide mu se usana.

Vajat je odmah izvukao svoj k i uperio ga na mladića.

Ovaj smeškajući se vrati svoj r volver u opasač.

Džef Sluger pođe pola kora prema svom sinu, a onda se sru na kolena. Vajat je gledao Frenk pravo u oči. Mladić se smešio pal leno i hladno.

Čovek iz Misurija pritrča rančru, pridiže ga, pa ga ponovo spus na pod.

— Mrtav je — reče Erp mukl

— Naravno da je mrtav — pc tvrdi Frenk. — I koliko da znate vi ste njegov ubica!

Vajat se podiže i stade pred mla dića.

— Reci to još jednom!

— Vi ste njegov ubica!

Čovek iz Misurija zamahnu pesn com i pogodi mladog Slugera u bra du. Udarac ga je oborio na pod.

— Ti si njegov ubica, Erp! Tim si ovde, i svuda uostalom, odigrao svoje. Ha, ha! Uleteo si u klopku

maršale. Idi samo napolje i pozovi ljude. Li Hister će se radovati da se s tobom obračuna. I Džim Farholt takođe. Braća Dovel će te sa zadovoljstvom obesiti. Tebe, ubicu Džefa Slugera. Da možda ne uobražavaš da će ti bilo ko verovati da sam ja ubio starog? Ne, burazerů, ni govora. Ja nisam imao razloga. Ali ti!

Vajat je posmatrao ovog bezobzirnog mladića nekoliko trenutaka. Bio je u nedoumici. Onda mu prilepi šamar, pa ga svom snagom udari još jednom pesnicom u bradu.

Frenk Sluger je ležao nepomično, u dubokoj nesvesti na podu. Erp ga odvuče u naslonjaču, veza ga čvrsto i strpa mu maramicu u usta. Morao je da dejstvuje, i to munjevito!

Podigao je ubijenog rančera na leđa i pohitao s njim kroz dvorište. Natovario ga je na mala kola, pokrio ciradom, a onda odjurio do kapije i otvorio je.

Za trenutak, munja zapara nebo i osvetli dvorište. Onda sve ponovo utonu u mrak.

Vajat je upregao svog konja u mala kola i poterao ga.

U kaubojskoj kući gorelo je svetlo. Ljudi su bili unutra, ne sluteći šta se zbiva. Od grmljavine nisu čuli pucanj.

Kola su grabila preko pašnjaka, prema reci, duž koje se nalazio put prema gradu, praćena munjama i žestokom kišom, koja je lila kao iz kabla.

Pokislo lice čoveka iz Misurija kao da je bilo isklesano iz tikovine. Gledao je preko glave konja put pred sobom. S vremena na vreme se osvrtao, ali zbog jakog pljuska i tamnog neba, nije mogao da primeti da ga neko prati.

Odjednom mu se učinilo da iza sebe čuje potmuo topot konjskih kopita. Zaustavio je konja s mukom, jer je put bio raskvašen. Nije se prevario. Jedan jahač grabio je prema njemu. Vajat skoči sa kočijaškog sedišta i izvuče svoj „Bantlajn" iz opasača.

U to je jahač stigao. Zaustavio je konja i kliznuo iz sedla. Bio je to Li Hister.

— Helo, nadzorniče! Kuda tako žurno?

Erp ga je gledao pravo u oči.

— Šta hoćete? — upitao je.

Hister vide veliki revolver u Erpovoj ruci.

— Da nemate nešto na savesti?

— Ja sam vas pitao, šta hoćete od mene?

— Oh, ja sam slučajno video kada ste krenuli, pa pomislih ko zna kud je naumio.

Čovek iz Misurija je grozničavo razmišljao. Šta li ovaj čovek u stvari, zna? Ako je doista pošao odmah za njim, pošto ga je primetio, odavno bi ga stigao.

— Napred, vratite se na imanje! — naredi Vajat.

Kauboj se resko nasmeja.

— To bi ti odgovaralo, momak?

Erpov glas je sada zvučao hladno.

— Penji se u sedlo, Li! To je najbolje za tebe.

— Smatraš? Ha, ha. Znaš, ja te poznajem. Ti si policijsko pseto i tačno znam zbog čega si došao na naš ranč!

Munja sevnu i za trenutak osvetli put. Erp je video kaubojevo izobličeno lice. Do nosa mu je dopro zadah viskija.

— Ja te poznajem — govorio je Li. — Ti si Vajat Erp. Došao si zbog mene. Hoćeš da zaradiš pet stotina dolara, koliko iznosi raspisana nagrada za moju glavu. Ali ih nećeš zaraditi, maršalé!

Vajat je zaključio da je Frenk Sluger ispričao Liju, ko je Šort u stvari.

— Odigrao si svoje, policajče. Nećeš dobiti pet stotina dolara. Ti ne!

— Lud si, Li. Penji se i jaši natrag!

— Đavola! — kauboj podiže ruke i steže pesnice. — Država će imati jedno policijsko njuškalo manje, jer ću lično velikog Vajata Erpa smaknuti pesnicama.

Ponovo je munja zaparala nebo i blještavom svetlošću obasjala put.

Čovek iz Misurija je stajao leđima naslonjen na kola.

Kauboj procedi kroz zube:

— Dobri bože, šta to vučeš u kolima?

— Penji se u sedlo i odlazi.

Li pokaza na kola.

— Tu leži. čovek? Video sam kad je sevnulo. Pogledaću ko je to.

Hteo je da odgurne Erpa u stranu, ali promaši i tresnu glavom o kola. Ošamućen, skliznuo je na kolena. Međutim, Li nije spadao među ljude koji uzmiču ili odustaju. Uspravio se, okrenu i svom žestinom navalio na čoveka iz Misurija.

Otimali su se i gušali dosta dugo. Udarci su pljuštali i s jedne i s druge strane. Li je bio snažniji, a Vajat spretniji. Međutim, ni jedan od njih u ovoj tući nije uspeo iskoristiti svoje sposobnosti, jer je put bio mokar i raskvašen, pa nisu mogli da stoje čvrsto. Žitka zemlja kao da im je izmicala ispod nogu. Najzad je Erp uspeo da kauboja snažno udari levicom. Li je poleteo i instinktivno se rukama uhvatio za ciradu. Tada je nakvašeni pokrov kliznuo sa mrtvaca, a munja koja je u tom trenutku osvetlila okolinu, prikazala je na trenutak avetinjski prizor.

Liju Histeru je u trenutku bilo sve jasno.

— Gospode — uzviknuo je — gazda!

Onda se kao divlji bivo baci opet na svog protivnika.

Jedan jedini levi aperkat Vajatov kao da je snažnog kauboja odlepio od vlažnog tla, da bi ga posle toga bacio u kaljugu.

Čovek iz Misurija obrisa mokro lice, zatim se saže, skide onesvešćenom čoveku opasač, isprazni revolver i ponovo mu stavi opasač oko pojasa. Uklonio je Lija s puta, pokrio nesrećnog Džefa Slugera i popeo se na kočijaško mesto.

Napredovao je veoma sporo. Konj je jedva pokretao kočiju po raskvašenom tlu.

Uskoro se opet čuo topot kopita. Jedan jahač — Li Hister.

Izvukao je revolver iz opasača i urliknuo:

— Tako, Erp! Gotovo je! Rizikujem gužvu koja će izazvati tvoja smrt. Evo, kolt mi je pri ruci. Ostaje ti tačno tri minuta! Ja...

Čovek iz Misurija mirno potera konja:

— Hejho!

Konj je krenuo. Kopita su mu duboko propadala u mokru zemlju.

Hister skoči napred i uperi kolt.

— Stoj, prokleti psu!

Čulo se samo škljocanje. Li nabra obrve. Piljio je u svoj revol-

ver. Opsova i ponovo povuče obarač. Opet je samo škljocnuo. Još tri puta je pokušao. Ništa!

Kola su u međuvremenu odmakla.

Li se vinuo u sedlo i pošao za kolima.

— Vajat, prokleti pacove. Ukrao si mi metke. Smesta ih vrati!

Erp ponovo stade. Kroz gustu zavesu kišnih kapi posmatrao je kauboja.

— Rekao sam ti već da odjašiš natrag, Li. Ako to sad odmah ne učiniš, razbiću ti nos!

— Šta, šta ćeš?

— Pretućiću te, kao što sam to učinio i sa tvojim bratom.

To je dovelo Lija do bezumlja. Još jednom je nasrnuo na Vajata i još jednom završio u blatu.

Vajat se pope ponovo na kočijaško sedište. Očajan gledao je prema severu. Tamo negde mora da je reka. Borba sa Histerom ga je prilično zadržala. Najverovatnije su Frenka Slugera već odavno naši vezanog. Nikad neće uspeti da pre svog gonioca, ovako s kolima, stigne u grad.

Naglo se odlučio. Okrenuo je kola prema severu. Konj je skrenuo s puta i grabio kroz visoku travu prema reci.

Lagano je napredovao. Pljusak je ovde raskvasio zemlju. Osim toga, kiša je i dalje lila kao iz kabla.

Pola sata kasnije kroz sivu zavesu kišnih kapi, čovek iz Misurija ugledao je u daljini srebrnu traku reke. Kada je stigao na obalu, sjahao je, poveo konja kroz vodu.

S mukom se dočepao druge obale i nastavio put prema severoistoku. Oluja nad Simaronom kao da je popustila. Što su se kola više udaljavala od reke, grmljavina je bila slabija, a munje su ređe parale nebo.

Bilo je oko jedanaest sati noću, kada je Erp u daljini ugledao obrise Korbi-ranča.

Debeli Džoni Plin bio je na straži. Uprkos ravnomernom dobovanju kiše čuo je kola i pošao prema kapiji.

— Ko je to?

— Vajat Erp!

Kauboj otkači s mesta rezu i otvori jedno krilo.

Kola su lagano kotrljala dvorištem ka rančerskoj kući.

— Spava li rančer?

— Ne — odgovori kauboj. — Zvaću ga!

Brzo je otrčao u kuću. Trenutak kasnije pojavio se Džon Korbi na verandi. Držao je lampu u ruci. Uz njega je bio Džim Kahun koji je s gazdom do sada sedeo u radnoj sobi.

— Dobro veče, mister Korbi!

— Mister Erp? Uđite pobogu u kuću!

Vajat ostade da sedi na kočijaškom sedištu. Blaga svetlost lampe osvetljavala ga je.

— Hteo sam da vas pitam, da li biste hteli da mi date čoveka, koji bi me odveo u grad?

— Naravno. Džim, nek se Bač spremi!

Kada je nadzornik pošao da izvrši gazdin nalog, rančer upita maršala:

— Šta vam je to u kolima?

Vajat podiže ciradu.

Kada je svetlost pala na ubijenog, debeli Džoni Plin kriknu uplašeno.

Džon Korbi je zapanjeno gledao u svog mrtvog neprijatelja.

Džim Kahun je zastao i lagano se vratio prema kolima. Kada je video mrtvaca, zabacio je šešir na potiljak i posmatrao maršala skupljenih obrva.

Korbijeva ruka u kojoj je bila lampa zadrhta.

— Pa to je Džef Sluger!

— Da to je Sluger.

— Mrtav je?

— Da. Ubijen je. Čovek koji ga je ustrelio tvrdiće da je to moje delo. Ali ja nikako nisam mogao biti ubica. Hitac je ispaljen iz jednog normalnog kolta 45.

— A vaš veliki revolver u opasaču? — procedi kroz zube Kahun. — Zar on nije kalibra 45?

— Jeste, ali su meci znatno duži i teži. Hoću da odvezem ubijenog u grad do šerifa, pa da onda doktor izvadi metak.

Korbi ustuknu.

— Ne, mister Erp. Ne mogu vam u takvoj stvari pomagati. Ne znam šta se dogodilo. Frenk Sluger će vas svakako slediti.

— Sasvim sigurno.

— Ukoliko vas ovde zatekne, tvrdiće da sam vas ja najmio da ubijete njegovog oca.

— To je on već tvrdio. Čak i dok je rančer još bio živ. U mom prisustvu je ustrelio oca, a onda mi rekao u lice da će svima reći da sam ja ubica! Zbog toga sam i povezao ubijenog krišom sa ranča. Jedan od kauboja me je usput zadržavao. Radi toga sam krenuo preko reke. Mislio sam da mi neko od vaših ljudi može pokazati put do grada na kome Frenka i njegove momke neću sresti.

Džon Korbi je energično odmahnuo glavom:

— Ne, mister Erp! Ja ne sumnjam u istinitost vaših reči. Ali ne mogu da vam pomognem. Već tri decenije između mene i ubijenog postoji neprijateljstvo. Ukoliko bih vam sada pomogao, moglo bi mi se što-šta natovariti na vrat.

Lice čoveka iz Mišurija bilo je tvrdo kao granit. Samo je klimnuo glavom i sa svojim žalosnim tovarom napustio dvorište.

Džim Kahun je dugo gledao za njim.

— Prokletstvo! — promrmljao je kroz zube — ne mogu reći da ne žalim što mu nisam pomogao.

— Znam. Ali ne bi smo učinili dobro da se mešamo.

— Nadam se da će naći put.

—O—

Kola su se kotrljala preko brdovitog zemljišta prema istoku.

Kada je Vajat čuo iza sebe topot kopita, okrenuo se.

Bio je to Džim Kahun. Zaustavio je svog konja kraj kola i rekao:

— Slušajte, mister Erp. Vi imate na desnoj strani futrolu koja je prazna.

Bled osmeh zaigra na maršalovom licu.

— Da, prazan je. Dao sam revolver Kidu.

Kahun zabaci šešir na potiljak

— Kidu?

— Da, Kidu Korbiju!

Nadzornik samo ćutke klimnu glavom. Zatim pogleda put neba.

— Kiša popušta. Četiri milje istočno, tamo teren počinje da se spušta. Tim putem ćete najlakše

dospeti do grada. Put koji ide sa Sluger ranča vodi jugozapadno. Srećan put, mister Erp! Nadam se da ću vam se nekada uspeti da odužim za vašu pomoć u gradu.

— To ste već učinili. Pozdravite Kida!

—o—

Praskozorje se već nadvilo nad krošnje drveća, kada je maršal stigao u grad. Kiša je prestala kada se mala kočija kotrljala uzanom, sporednom uličicom prema glavnoj ulici u kojoj se nalazila šerifova kancelarija.

Ukočenih nogu od dugog sedenja, kiše i hladnoće, Vajat siđe sa kočijaškog sedišta. Međutim, nije uspeo da dođe pre Slugera u grad. U to se brzo uverio.

Preko, na drugoj strani ulice se pojavio na tremu čovek sa revolverom u ruci.

— Erp!

Bio je to Bing Hister, Lijov brat. Odmah je opalio. Za delić sekunde posle Vajata. Bing Hister pade naglavačke na ulicu.

Šerif Koneli izlete iz kancelarije. Bio je na noćnom dežurstvu i odmah čim je čuo pucanj, istrčao.

— Vajat Erp?

Čovek iz Misurija lagano okrete glavu.

— Da.

— Hej, kako to izgledate? — pitao je čuvar zakona Erpa videći ga umazanog blatom i skroz prokislog.

Čovek iz Misurija budno je motrio na kraj poprečne uličice. Pošto je zaključio da mu sa te strane ne preti opasnost vratio je kolt u opasač i skide ciradu s mrtvog čoveka.

Šerif koji je gledao kauboja na zemlji, a sada primetio i mrtvaca na kolima, počeša se po bradi.

— Dva mrtva.

Vajat pogleda Binga Histera.

— Ovaj preko nije mrtav.

Koneli pređe preko ulice i podiže kauboja iz blata. Imao je samo ogrebotinu na levoj strani čela. Tačno kao što je dan ranije imao Džonatan Mozbi, odbegli robijaš. Koneli odvuče Histera u svoju kancelariju, oduze mu oružje i položi ga na jednu klupu.

U međuvremenu je Vajat doneo u kancelariju i mrtvog Džefa Slugera.

Koneli upita ne dižući pogled s mrtvaca:

— Jeste li ga vi ustrelili?

Čovek iz Misurija odmahnu glavom.

— Ne, ali Frenk Sluger će to tvrditi. Ja nisam. Mogu čak i da dokažem. Međutim, pošto Frenk tvrdi da sam mu ja ubio oca, tražim da doktor izvuče metak iz tela ubijenog. Ustreljen je koltom kalibra 45. Ovaj koji ja imam je istog kalibra, ali je municija veća i teža!

Govoreći to, izvadio je iz futrole svoj „Bantlajn" i stavio ga šerifu pod nos.

Koneli je gledao teško oružje. Pogled mu onda kliznu na praznu futrolu.

— Gde vam je drugi kolt?

— Dao sam ga pre nekoliko dana mladom Korbiju.

Čuvar zakona je gledao čoveka iz Misurija ispitivački.

— U redu. Verujem vam. Sada biste mogli da pokušate da izvučete doktora iz kreveta.

Najzad se lekar pojavio na prozoru trljajući oči.

— Šta se desilo, Erp?

— Brzo, doktore, potrebna mi je vaša pomoć. Ranjenik je u šerifovoj kancelariji.

— Dolazim odmah.

Pet minuta kasnije lekar je došao u šerifovu kancelariju. Kada je ugledao mrtvaca, namrštio je čelo.

— Bolje da ste probudili grobara, mister Erp.

— Čovek koga treba da previjete je preko u ćeliji — objasni mu maršal.

Bing Hister, koji se u međuvremenu osvestio, dobio je zavoj, a onda opet stavljen iza brave.

Lekar se vratio u kancelariju.

— Džef Sluger, zar ne? — reče pokazujući mrtvaca.

— Da — odgovori Vajat i ispriča lekaru šta želi.

Doktor reče zamišljeno:

— Možda bi bilo dobro da imate još jednog svedoka, mister.

— Šerif će biti svedok.

Koneli se počeša u nedoumici.

— Hm, nemam ništa protiv kada doktor živom momku vadi metak iz tela, ali mrtvom.

— Morate biti prisutni — prekide ga maršal.

— U redu!

Lekar je stavio torbu na pisaći sto i počeo da vadi instrumente.

Sa ulice je dopirao topot kopita.

Čovek iz Misurija priđe prozoru. Kada je izvukao revolver iz futrole, uzviknu Koneli:

— Šta je sad opet?

— Džim Farholt.

— Nebesa! — Šerif stade uz Vajata i pogleda napolje. — Verujem da gde god se vi pojavite miriše na barut i olovo.

— Izgleda.

Farholt je video kola ispred šerifove kancelarije, skočio je s konja, izvukao kolt i u tri skoka se našao na tremu.

Erp je stajao u otvorenim vratima.

Farholt ga je posmatrao besno i prosiktao:

— Dakle, tu si! Prokleti ubico!

— Skidaj kolt, Džim — reče Vajat mirno.

Iza maršala stajao je šerif Koneli.

— Skidaj oružje! — ponovio je i on.

— Kako mogu. Ovaj čovek je ubica. Ubio je Džefa Slugera. Moja je dužnost...

U tom trenutku se Erp ustremi na njega. Farholt povuče obarač. Zrno se zarilo u vrata. Vajat je uspeo da udarcem obori kauboja. Podigao ga je, a onda ponovo udario, tako da je svom snagom treснuo leđima o zid.

— Idi u kancelariju, Džim! — rekao je čovek iz Misurija tiho sa izraženim prizvukom pretnje u glasu. — Idi ili ću te batinama nateрati.

Koneli mu je pomogao da uvuku Farholta unutra.

Kauboj je buljio u svog mrtvog gazdu i lekara.

— Šta to sad znači? — upitao je zadihan od napora i uzbuđenja.

— Doktor hoće da izvadi metak iz tela — objasnio je šerif. — Vajat Erp tvrdi da on nije pucao.

— Nije? — rugao se kauboj. — A ko je onda?

— Zaveži gubicu, i ne ometaj lekara! — preseče ga maršal.

U daljini je odjekivao topot ko-

pita većeg broja konja. Vajat priđe vratima.

Koneli je ostao iza kauboja.

— To je Frenk sa momcima! — siktao je Farholt. — Ako budete štitili ubicu, mladi Sluger će vam dići kancelariju u vazduh!

Erp priđe soškama i izvuče jednu veliku Vinčesterku, napuni je i otvori vrata.

— Ostanite ovde! — doviknu mu šerif. — Kada Frenka uhvati bes sposoban je na sve.

No, Erp nije obraćao pažnju na ovu primedbu.

Devet jahača se približavalo: Frenk Sluger sa svojim ljudima.

Vajat priđe ogradi verande i hladno ih odmeri.

Frenk koji je jahao na čelu zaustavi konja, zatim se okrete u sedlu i zaurla:

— To je on! Na njega, momci!

Kauboji potegoše revolvere. Ali, pre nego što je i jedan hitac ispaljen, zagrme sa trema stara vinčesterka.

Frenkov konj pokleenu na prednje noge i sruči se, a jahač u širokom luku odlete u blato. I Hauard Dovel, čiji je konj takođe bio pogođen, pade nedaleko od svog gazde.

Mladi Sluger se odmah podiže. Teturao se lica umazanog blatom i izvukao revolver.

— Frenk! — prodoran krik zaparao je vazduh.

Ajrin Sluger je stajala na tremu berberske radnje i gledala razrogačenih očiju svog brata.

Sluger okrete glavu.

— Šta tražiš ovde?

— Spavala sam kod strica Bejba i tetke Ane. Oluja me zatekla nedaleko od grada. Šta ćeš ti ovde?

Mladić pokaza koltom na čoveka iz Misurija.

— Pogledaj ovog čoveka! On je ubio tvog oca. Tvog i mog oca!

— Ne! — kriknu izbezumljena devojka. Uhvatila se bleda kao smrt, za stub verande.

Gledala je izbezumljeno u visokog čoveka sa puškom u ruci i izustila gotovo šapatom:

— Ne, to nije istina!

— I nije istina — dodade maršal, prekidajući mučnu tišinu. — To mogu i da dokažem. Nisam ubio Džefa Slugera. Nosim samo ovaj veliki kolt, a rančer je ubijen običnim, kalibra 45. Doktor Hanebi upravo izvlači metak.

— Gde? — upita Ajrin.

— Ovde u kancelariji — doviknu šerif Koneli.

Devojka potrča ne obraćajući pažnju na dugu haljinu koja se vukla po uličnom blatu.

Frenk je piljio u Erpa otrovnim pogledom. Vinčesterka mu je bila uperena u grudi.

— Baci oružje, Sluger!

— Ne! — uzvrati oceubica. — Ja...

— Baci ga, inače ću ti ga metkom izbiti iz ruke!

Hovard Dovel se podigao iz bare i brisao ukaljano lice.

— Ovaj pas je ustrelio mog konja!

Dva njegova brata su psovali kao kočijaši i otkočili revolvere.

— Zašto ga ne smaknemo, Frenk?

Sluger je i dalje gledao u vinčesterku. Bojao se. Bio je to pakleno opasan trenutak. Jedanaest ljudi držalo je upereno oružje.

U tom trenutku u kancelariji je

uz tup zvuk, metak izvađen iz tela ubijenog, pao je na pod.

Ajrin Sluger se saže, dohvati metak s poda i u divljem trku projuri pored maršala. Uskoro se izgubila iza konja.

Doktor Hanebi je stajao na vratima hvatajući od uzbuđenja vazduh.

— Metak! — jedva je izustio.

Vajat se trže.

— Šta?

— Uzela je zrno!

Na to maršal potrči za devojkom. U trenutku kada je prolazio pored Frenka, ovaj povuče obarač. Pre nego što je po drugi put opalio, pogodilo ga je šerifovo zrno u desnu ruku.

Iako ranjen, Vajat je podigao pušku i idući unazad stigao do šerifove kancelarije.

— Gubi se! — urlao je šerif Koneli Džimu Farholtu, puštajući ga napolje iz ćelije.

Kauboj pogleda maršalovu ranu koja je krvarila i isceri se.

— Možda je i toliko dovoljno za njega!

Vajat se naslonio na pisaći sto. Vinčesterka mu ispade iz ruke.

Doktor Hanebi je bio bled kao kreč. Pritrčao je maršalu i odvukao do klupe. Vajat se sljoka.

— Metak! — uzdisao je. — Metak!

— Idem po instrumente, odmah ću! — umirivao ga je lekar.

Ranjenik odmahnu glavom. Krupne graške znoja izbile su mu po čelu. Škrgutao je zubima.

— Odmah ću vam izvaditi metak, mister Erp — reče doktor drhtavim glasom. — Zario se u bedro. Odmah ću ga...

— Drugi metak! Ajrin Sluger ga je ponela...

Posle toga se sručio s klupe i svom težinom tresnuo o pod.

—O—

Frenk Slugerova rana je na neki način umanjila bes i hrabrost njegovih ljudi. Rančerov sin je odmah, naslanjajući se na Džima Farholta potražio starog doktora Bonija i odmah previo ranu. Posle toga je sa svojim ljudima otišao u Kolijev bar.

Mladi Sluger je sedeo namrštena lica za jednim stolom u uglu. Farholt je sedeo uz njega. Braća Dovel i ostali momci stajali su uz šank.

— Šta sada? — upita Farholt.

Sluger razvuče lice u bolnu grimasu.

— Moramo pripaziti da nam ne umakne. Neka Ted javi sudiji Loniju da podižem protiv njega optužnicu zbog ubistva mog oca.

Stari sudija je pažljivo saslušao ono što mu je kauboj ispričao, a onda oborio glavu i stegao usne.

— Sada znate sve, sudijo! Frenk Sluger hoće odmah da govori s vama. Pođite sa mnom!

Stari, sedokosi Loni naglo podiže glavu.

— Šta treba da uradim? Da pođem s tobom. Pa ti si lud! Ako mister Sluger nešto hoće od mene, neka izvoli ovamo!

— On je ranjen — promrmlja kauboj.

— Tako? A gde leži?

— Sedi u Ronijevom baru.

— Aha! Znači u krčmi je. Onda može i da dođe kod mene!

Ted Hugo ljutito odmeri sudiju:

— Hoćete li da dođete kod njega? — upitao je s pretnjom u glasu.

— Ne pada mi napamet.

— U redu. Onda morate i da snosite posledice! — Kauboj se okrete i odjuri.

Četvrt sata kasnije stajao je Frenk Sluger pred sudijinim vratima. Pratili su ga Džim Farholt i trojica braće Dovel.

Frenk gurnu vrata.

— Hej, Loni, gde ste?

Na kraju hodnika pojavio se visoki, mršavi sudija.

— Šta hoćete, Sluger?

Frenk podiže zavijenu ruku:

— Ranjen sam, zar vam to Ted Hugo nije rekao?

— Jeste ali ako možete da sedite u krčmi, nemam razloga da dolazim do vas. Kao što vidim sasvim dobro ste stigli ovamo.

Mladić je kipteo od besa.

— Vi ste prokleta, stara ajkula, Loni — nasmejao se. — No ne uzimam vam to za zlo. Nego, slušajte: podižem optužbu protiv čoveka koji se kod nas predstavio kao Klej Šort, a za koga je sada utvrđeno da je Vajat Erp. On je ubio mog oca napolju na ranču.

— Gde je on sada?

— Mislim da je u šerifovoj kancelariji. Pucao sam na njega.

— Je li živ?

— Da, on pripada onoj tvrdokornoj vrsti koju čovek mora da ubije na mestu, ako hoće da ih se oslobodi. Stići će on na konopac, to vam dobro stojim!

— To će se rešiti na suđenju.

— Kada će se održati?

Sudija Loni prođe prstima kroz kosu.

— Moram da ga potražim i da utvrdim da li je u stanju da izađe na sud.

Frenk Sluger zagrme:

— U stanju ili ne on mora da visi!

— Tačno! — umeša se Džim Farholt.

— Inače ćemo ga mi sami udesiti — doviknu Hugo.

— Tišina! — opomenu ih sudija.

— Danas posle podne ću otići da ga vidim...

— Danas posle podne? — uzviknu Sluger besno — vi ćete ga odmah potražiti. Je li jasno?

Sudija se trže, stavi svoj crni šešir i uputi se u šerifovu kancelariju.

—O—

Šerif Koneli je ustao kada je sudija stupio u kancelariju.

— Gde je taj čovek?

— Koji čovek? — upita Koneli.

— Čovek koji je ustrelio starog Slugera!

— Ko je ubio Slugera treba tek da se utvrdi redovnim sudskim postupkom — reče Koneli. — Ali ako tražite Vajata Erpa moraćete malo da se potrudite. Odneli smo ga kod doktora Hanebija. Prilično je teško ranjen. Frenk Sluger, taj lupež pucao mu je u leđa.

Loni je odgegao kroz dvorište do lekareve kuće.

Doktor Hanebi, koji je vidio sudiju još s prozora, pođe mu u susret. Kada je čuo šta Loni hoće, odmahnu glavom:

— Ne dolazi u obzir. Čovek je izgubio mnogo krvi. Mora da leži najmanje deset dana.

Loni skide šešir i obrisa znoj s čela.

— Kako to zamišljate? Frenk Sluger će nas poubijati, ako tog čoveka ne izvučemo napolje.

— Šta znači izvučemo napolje? — bunio se lekar. — On je teško povređen. Osim toga, rekao bih vam nešto sudijo. Kada sam njegove stvari složio preko stolice iz džepa od pantalona ispalo mu je ovo.

Pri tom pruži sudiji maršalsku zvezdu.

Loni poče da žmirka i izvadi iz džepa naočari sa debelim staklima.

— Maršal — Dodž Sitija. Nebesa, mislite li da je on stvarno Vajat Erp?

— Ne znam sigurno. Ali sam gotovo ubeđen. Da ste ga videli u akciji i vi biste tako mislili. No, bez obzira na to, da sam na vašem mestu, bila bi mi samo verovatnoća da je to on, sasvim dovoljna. Šta uopšte mislite, šta bi se dogodilo kada bi ga banditi sa Sluger-ranča obesili?

Sudija duboko uzdahnu.

— Nebesa, šta uopšte da činim? — Lice mu je bilo okupano znojem.

Lekar ga uvede u kuću i otvori vrata bolesničke sobe. Zavese su bile navučene i Loni vide na krevetu samo obrise nekog visokog, tamnokosog čoveka.

Doktor Hanebi uhvati sudiju za ruku, odvuče ga u hodnik pa do dvorišnih vrata.

— Najbolje je da prođete kroz šerifovu kancelariju. Ljudi ne treba da znaju da je kod mene...

Frenk Sluger i njegovi ljudi čekali su u baru. Kada je mladi rančer ugledao sudiju kako izlazi iz šerifove kancelarije, pošao mu je u susret.

— Pa, kakvi su izgledi?

— Čovek je teško ranjen. Mora da leži bar nedelju dana, ukoliko se uopšte izvuče.

— To ne dolazi u obzir! — besneo je oceubica. — Suđenje se mora održati još ove nedelje. I to u subotu ujutru!

Posle toga se Frenk Sluger okrete, uputi prema konjušnici Džeri Lomba i iznajmi konja, pa praćen svojim ljudima, napusti grad.

—O—

Jedne tamne, kišne večeri približavao se jedan jahač Korbi ranču.

Stari Greg je čuo topot kopita, olabavio revolver i stao iza kapije.

Napolju jahač zaustavi konja.

— Ko je to? — upita Greg.

— Imam vest za Kida Korbija.

— Ko je to? — ponovi stari pitanje.

— Ime mi je Rodni, radim na Sluger-ranču.

Stari Greg odmah otkoči revolver.

— Šta hoćeš ovde?

— Rekao sam vam već, da moram da govorim sa mister Korbijem.

Greg oprezno otvori kapiju.

Bio je to crnac Rodni.

Greg je mrmljao kroz zube:

— Šta ti imaš da govoriš sa mladim Korbijem? Ne marimo ovde ljude sa Sluger-ranča.

U tom trenutku se gore na rančerskoj kući otvoriše vrata i Kid iziđe napolje. Pošao je u kaubojsku kuću, jer je tamo spavao.

Greg ga pozva. Mladić dođe do kapije. Crnac je sumnjičavo gledao Grega, pa mu Kid dade znak okom da se udalji.

— Šta je? — upitao je crnca, ne baš ljubazno.

Crnac sjaha.

— Imam vest za vas, mister Korbi.

— Vest? Od koga?

— To vam ne mogu reći.

Kid nabra obrve.

— Dakle, šta je?

Crnac se približi sasvim mladom čoveku i poče da mu šapuće na uho.

— Frenk Sluger hoće sutra uveče da krišom izvuče Vajata Erpa iz šerifove kancelarije, da bi ga obesio.

Kid trže glavu i pogleda crnca upitno.

— Zašto mi to govorite?

Crnac se ponovo popeo u sedlo.

— Naloženo mi je da vam to kažem! — Hteo je da potera konja.

Kid uhvati životinju za povodac.

— Stoj! Hoću da znam ko te šalje.

— To ne mogu da vam kažem.

— Otkud mogu da znam da to nije laž.

— Nije laž. Moje je samo to da vam kažem i ništa više. Tako mi je naređeno.

Kid pusti konja i crnac odjaha u noć.

Mladi Korbi je gledao za njim, pa onda se vratio u rančersku kuću.

Džon Korbi je sedeo u oblaku duvanskog dima u svojoj sobi. Nećak mu ispriča o neobičnoj poseti. Stari odmahnu glavom.

— Prosto ne znam šta na to da kažem. Sam odluči šta ćeš učiniti.

Deset minuta kasnije stari Greg je za njim zatvorio kapiju.

Kid je gonio kobilu kao pomaman. Kada je stigao u grad pred šerifovu kancelariju i skočio sa sedla, noge su mu drhtale, tako da je morao da zastane za trenutak i pridrži se za stub trema.

Šerif je još bio u kancelariji, čuo jahača i izišao na vrata.

Kid podiže glavu.

— Moram da govorim sa Vajatom Erpom!

Koneli se namršti.

— To ne može. On je bolestan.

— Znam. Ali, uprkos tome, hitno moram da govorim s njim.

Iznenada šerif se setio da je prilikom tuče maršalove sa Slugerovima, Kid bio uz Erpa.

Vajat Erp je ležao mršavog, upalog lica i upitno posmatrao šerifa.

— Jedan čovek je kod mene. Hoće da govori s vama. Hitno je.

— Ko?

— Kid Korbi.

Lice čoveka iz Misurija se za trenutak ozari.

— Dobro, pustite ga ovamo.

— U redu!

Koneli je otišao po mladića i doveo ga u ranjenikovu sobu.

Kid se uplašio kada je video upalo lice čoveka, koga je poznavao kao snažnog i odlučnog.

— Helo, mister Erp!

— Helo, mister Korbi!

— Kažite molim vas Kid.

— U redu, ja se zovem Vajat.

Kid se nasmeši:

— Znam.

Prišao je ranjenikovoj postelji.

— Kako ste, Vajat?

— Sasvim dobro.

Maršal je primetio da Kid nosi na bedrima novi opasač.

Kid izvuče revolver iz futrole i pruži ga Vajatu.

— Evo, ovo sam hteo da vam vratim.

— Zar vam više ne treba?

— Ne znam ni sam. U svakom slučaju uveren sam da čovek mora da puca ako ovo nosi sobom.

— Pa, to vam izlazi na isto. Uvek je onda bolje da vam je revolver pri ruci kad zatreba. Samo ga mirno vratite u futrolu. U svakom slučaju, sada mi nije potreban.

Mladić vrati oružje u opasač. Onda pogleda zbunjeno i neodlučno šerifa.

Koneli je shvatio i izašao.

Kada su se vrata za njim zatvorila, Kid se naže nad Vajatovu postelju i reče žustro:

— Morate da bežite. Još danas. Sluger hoće da vas izvuče odavde i obese.

Vajat podiže obrve.

— Prekosutra treba da se održi suđenje. Izgleda da Frenk Sluger nema vremena da to sačeka. Uostalom, odakle vam ta vest, prijatelju?

— Bio je kod mene crnac sa Sluger-ranča.

Vajat se uspravi u postelji.

— On vas je upozorio?

— Da.

Kid nije rekao, ali je iznenada shvatio šta maršal misli.

— Ajrin! Da nije ona poslala crnca?

— Ko bi drugi, uostalom?

Ili je to bila klopka?

Vajat se zavali na uzglavlje. U to šerif otvori vrata.

— Čuo sam šta je rekao, Erp. Ja mislim da je to klopka. Nemojte slučajno da uletite u nju!

Čovek iz Misurija se uspravi, odbaci pokrivač i poče polako da se oblači. Šerif i Kid su ga zabrinuto posmatrali, dok je stavljao opasač.

— Nije zamka. Rod me nikada ne bi izdao.

— Ali — primeti šerif — on je crnac.

— Pa šta. Da vi ne pripadate ljudima koji veruju da su crnci drugačiji od belaca. Tvrdim vam da sam među crncima sreo divne momke. Isto kao i među Indijancima.

— Šta smerate, Vajat? — upita Kid.

Vajat obuče kaput i upita šerifa:

— Gde je moj konj, Koneli?

— Doktor ga je sklonio kod sebe. I kola takođe.

— U redu. Kid, hoćete li mi učiniti jednu uslugu?

— Naravno!

— Molim vas, osedlajte mi konja.

Kid izađe žurno.

Dva minuta kasnije ušao je lekar. Gledao je u Erpa zabezeknuto.

— To ne ide, mister Erp. Ne možete da ustanete! Isključeno!

Vajat se osmehnu, stavi tri zlatna dolara na sto i stare mamuze.

— U zdravlje, doktore. Velika hvala. — Zatim pruži šerifu ruku.

Koneli napravi kiselo lice.

— Šta da kažem Frenku Slugeru?

— Recite mu sasvim prosto, da više nisam tu.

Šerif klimnu glavom.

— Biće gužve. Još može pasti Frenku na pamet da se na meni sveti.

— To sigurno neće učiniti.

— Kuda vi uopšte nameravate u ovo doba noći i u takvom stanju.

— Moram da nađem Ajrin Sluger. Kod nje je metak. A samo tim metkom mogu da dokažem svoju nevinost.

—O—

Nekoliko minuta kasnije izjahala su dvojica iz grada utonulog u noć.

Vajat je posmatrao srebrnaste odbleske na horizontu i udahnuo punim plućima svež, noćni vazduh.

— Najradije bih se sada vratio kući, gore u Kanzas.

— Možda bi to i bilo najbolje.

— Ne, Kid. Možda bi to bilo najlakše i najudobnije, ali najbolje nikako. Moram da ostanem ovde. Stvar mora da se raspravi. Moram da nađem tu devojku.

— Zbog čega li je pobegla s metkom?

— Zar ne slutite?

— Hm, zar verujete da ona smatra mogućim da je njen brat ubica?

— Da, verujem. I samo zbog toga što to misli, pobegla je sa metkom.

— Ali, šta bi vam koristilo i da je nađete! Frenk Sluger ga je odavno uzeo od nje i bacio.

— U to baš nisam ubeđen. Ajrin je sasvim drugog karaktera od Frenka.

— Kuda sad idemo?

— Sada ćemo se rastati kod one grupe drveća. Hvala vam veliko što ste me upozorili...

Kid ga prekide:

— Ali, nećete valjda jahati sami?

Na tvrdom licu čoveka iz Misurija zaigrao je osmeh.

— Morao sam da sedim u sedlu pod raznim okolnostima. Možete mi verovati na reč.

— Pa to je ludo! Ja mogu da jašim s vama.

— To, nažalost, ne možete.

— Kuda to nameravate?

— Do Sluger-ranča!

Mladić je od straha i zaprepašćenja zanemeo.

— Kuda?

— Do Sluger-ranča.

— Ali, to valjda ne mislite ozbiljno! Ja sam došao ovamo da vas upozorim da se čuvate te bande, a sada hoćete pravo u lavlju jazbinu. Ne mislite valjda ozbiljno?

— Sasvim ozbiljno.

— Šta ćete tamo?

— Da govorim sa Ajrin.

Kid zabaci šešir na zatiljak i obrisa čelo.

— Nebesa, vi ste baš uporan čovek, Vajat! Nikad vas neću shvatiti.

— Tu i nema šta da se shvati.

— Pa, kako možete otići na taj ranč?

— Rekao sam vam, moram da govorim sa Ajrin.

— Možda uopšte i nije na ranču.

— Čak i da nije, moram tamo. Samo na ranču mogu da saznam gde je.

— Mislite od crnog Rodnija.

— Ako ne od njega, onda od nekog drugog.

— Ukoliko idete bez zastajanja, stićićete na ranč u po bela dana.

— Tačno, tako sam i ja izračunao.

Kid nije mogao da shvati.

Kako je samo imao smelosti da u ovakvom stanju jaši na noge svojim protivnicima? Nema ni najma-

nju šansu protiv Slugera i njegovih ljudi. Ubiće ga kao kojota, samo ako ga ugledaju.

Međutim, Kid nije poznavao maršala i nije znao da to baš i jeste njegova osobina da čini ono što drugi smatraju nemogućim.

Kada su stigli do grupe drveća, Vajat zaustavi konja.

— Veliko hvala, Kid. Pozdravite mnogo Džima Kahuna!

—O—

Počinjao je siv, sumoran, jesenji dan kada je Vajat stigao na uzvišicu sa koje je video zgrade Sluger ranča. Zaustavio je konja i pošao nekoliko koraka peške. Dugo jahanje ga je prilično iscrplo. Duboko je udisao vazduh, a onda je posle nekoliko minuta vinuo ponovo u sedlo.

Poterao je polako konja i stigao na ranč oko podne.

Kada je čuo da jahač ulazi u dvorište Li je mrzovoljno podigao pogled. Ispustio je sekiru, koja tresnu o panj. Stajao je kao okamenjen.

— Nebesa! Je li to moguće?

— Pa to je Vajat Erp koji je smrtno ranjen?!

Čovek iz Misurija jahao je pravo prema rančerskoj kući.

I Ted Hugo, koji je upravo izvlačio vodu iz bunara, stade kao ukopan.

Crni Rod, koji je upravo izlazio iz kuće podiže ruke u vis i kao da ga gone furije, vrišteći ulete u kuću.

Njegov vrisak izmamio je Frenka Slugera. Pogledao je crnca i potrčao prema vratima. Novi rančer posmatrao je maršala, ne verujući očima.

Erp je kliznuo iz sedla, omotao uzde oko prečke, prebacio cigaru iz jednog kraja usta u drugi, i pope se na verandu. Stao je ispred samog Slugera. Stajao je tako, visok i opasan. Ne vadeći cigaru iz usta, rekao je:

— Helo, Sluger!

Frenk proguta pljuvačku. Nije uspeo da izusti ni reč.

Odbijajući gust oblak duvanskog dima Vajat reče sasvim mirno:

— Načinili ste takvo lice kao da nisam baš dobro došao.

Slugerova usta bila su još uvek otvorena.

— Pa... to je...

— Znam, hoćete da se pogađate sa mnom o plati, koju treba da dobijem za ovaj mesec. Nije bio pun mesec dana. Možete odbiti tih nekoliko dana. Recimo neka bude sto dvadeset dolara.

Mladi rančer protrlja bradu koja je lako podrhtavala.

— Je si li to ti zaista?

— Nisam znao da se tako prijateljski oslovljavamo međusobno. Ali ako ti to želiš zašto da ne? Dakle, kako stoji stvar sa mojom platom?

Slugerove oči pretvorile su se u dva tanka proreza.

— Tvojom platom? U redu, burazeru, dobićeš je odmah.

Desnica mu kliznu prema koltu.

Vajat podiže ruke u visini grudi i nasmeši se:

— Napred, pucaj. Samo izvoli. Čini ti zadovoljstvo izgleda da sa te udaljenosti pucaš na ljude. I otac ti je stajao na takvom rastojanju, zar ne?

Frenk Slugerovo lice postade pe-eljasto. Teško je disao.

U dvorištu je vladala grobna ti-ina. Kauboji su netremice gledali rema verandi.

Iznenada se iza mladićevih leđa tvori crnac. U desnoj ruci je držao ežak mornarički kolt koji je nà-ionio svom gazdi na leđa.

— Gore ruke — rekao je stari rnac jednostavno kao da se radi najnormalnijoj stvari na svetu.

Sluger je stajao oduzet od stra-a. Lagano je podigao ruke u visi-u ramena. Crnac mu izvuče kolt opasača.

U tom trenutku čulo se škljoca-je. Čovek iz Misurija se naglo o-rete. U levoj mu zablista revolver, čije cevi suknu plamen.

Kolt Lija Histera ležao je na ze-lji. Kauboj je levom rukom ste-ao ranjenu desnicu i urlao kao ver.

— Udaviću te. Rastrgnuću te na omade.

— Stoj, Li!

Sluger povika koliko ga grlo osi.

— Rastrgnite ga magarci jedni. Ubijte ga! Napred, kukavice. Šta iljite u njega kao da je priviđenje.

Niko se ne pomače.

Ipak teško je reći kakav bi bio krajnji ishod svega da se u tom tre-nutku nije desilo nešto što je si-uaciju znatno izmenilo.

Na kapiji se zaustavila grupa od jedanaest jahača. Bili su to ljudi zarasli u brade u iznošenim odeli-ma i sa grubim ispucalim i prepla-nulim licima.

Vajat je odmah vratio revolver u opasač. I crnac Rod takođe.

Li je gledao razrogačenih očiju jahače. Onda se okrete i iznenada potrča prema koralu.

U to odjeknuše preko dvorišta dva hica. Hister se ukoči, a onda pade ničice na zemlju.

Jahači su lagano ulazili u dvo-rište.

Jedan momak sa upalim, tvrdim licem i lukavim očima zabaci šešir na zatiljak i pogleda prema veran-di.

Vajat Erp, Frenk Sluger i crnac stajali su jedan do drugoga kao dob-ri prijatelji, kao da minut pre to-ga nisu jedan drugom ugrozili ži-vote.

Momak lukavih očiju odmeri sve redom u dvorištu. Pogled mu se zadrža na Erpu.

— Je li ovo tvoje imanje?

— Ne.

— Ali si sigurno nadzornik?

— Da — odgovori Vajat posle kraćeg oklevanja.

Momak se isceri:

— Ja sam Led Šanon. Kaže li to nešto?

— Ne mnogo.

Na Šanonovom licu se pojavi čud-an izraz.

— Slušaj, dugonja. Momcima i meni je potrebno hleba, masti i mesa. Pripremi nam to. I konji su nam obosili.

Erp pođe lagano zveckajući ma-muzama pored konja jedanaestori-ce bandita do Lija Histera.

On je ležao nepomično na zem-lji. Bio je mrtav.

Kada je pogledom našao Binga, Erp mu reče:

— Hej, skloni ga odavde!

Bing Hister pođe prema bratu.

Banditi se netremice gledali šta se u dvorištu dešava. Erp priđe svom konju i uzjaha ga.

Led Šanon ga je posmatrao.

— Hej, burazeru, šta smeraš?

— Odlazim odavde! — Zatim pogleda mladog Slugera i reče: — Frenk, usluži lepo ove džentlmene.

Sluger je predstavljao oličenje zaprepašćenosti.

Čovek iz Misurija dobaci crncu.

— Uzmi svog konja Rod i hajde sa mnom!

Crnac je bez žurbe prešao dvorište i vratio se uskoro sa konjem.

Ne pogledavši više ni Slugera ni Šanona, Vajat i Rod odjahaše kroz kapiju.

Slugerove grudi su se nadimale kao kovački meh od nemoćnog očajanja.

Šanonov glas ga trže:

— Hajde, čoveče, zar nisi čuo šta treba da uradiš?

Frenk steže pesnice i pođe tri koraka napred.

— Reći ću ti nešto, Šanon.

Bez komentara i ne saslusavši Frenka Šanon trže sa ramena korbač i dva puta snažno ošinu mladog rančera preko lica.

Ovaj podiže ruke i vrisnu.

— To je toliko da znaš ko ovde vodi igru! — reče šef bande.

Sluger isturi glavu napred i pokaza rukom u pravcu kapije:

— Znaš li ti, prokleti idiote, ko je to bio?

Korbač ga ponovo pogodi posred lica.

— Zaveži!

— Idiot si ti. Jedan prokleti idiot — urlao je kao pomaman Sluger.

Šef bande je pobesneo. Bio je crven od gneva. Korbač je fijukao bez prestanka. Sluger se zanese unazad.

Šanon pritera konja uz stepenice i poče zverski da udara Frenka sve dok ovaj nije pao na kolena, a on da se sručio na zemlju. Šanon, zadihan, prestade da udara.

Kao okamenjeni stajali su kauboji u dvorištu i posmatrali kako je bandit pretukao njihovog gazdu.

Bing je uneo svog mrtvog brata u kaubojsku kuću. Stajao je na vratima i gledao šta se dešava u dvorištu. Međutim, nije imao hrabrosti da bilo šta preduzme. Na ranču nije bilo mnogo ljudi i ništa nisu mogli da učine protiv bandita.

Šanon, šef bande okrete glavu odmeri Binga.

— Hej, amigo, sklanjaj šape s te pucaljke, inače ćeš se provesti kao i tvoj brat.

Bing poblede. Šanon ga dakle poznaje. Da nije Li imao nešto s njim.

To mu je Šanon odmah objasnio.

— Tvoj brat mi je izmakao sa plenom, kada smo opljačkali kočiju. Tada sam se zarekao da ću mu se osvetiti. Šteta što nije video da

ga je osveta stigla, jer sam mu pucao u leđa.

Bing je stajao nemo i nepomično.

Sluger je još uvek ležao na verandi.

— Napred! — doviknu mu Šanon. — Ustaj, inače ću te ja dići na noge! Ne čeka mi se dok nadzornik dođe natrag u pratnji kauboja koje će dovesti s pašnjaka.

Frenk se uspravi. Lice mu je bilo puno krvavih ožiljaka.

— Možeš mirno da čekaš, Šanon. Taj se neće vratiti.

Korbač ponovo pogodi Frenka.

— Treba da zatvoriš ta tvoja pogana usta, amigo. Daj šta smo tražili!

Bio je to najteži sat u Frenkovom životu.

Konačno su banditi otišli.

Sluger je stajao na poslednjem stepeniku verande i gledao za jedanaestoricom lupeža.

Njegove krvave natečene usne se pokretoše:

— Prvo maršal, a onda ti!

—o—

Vajat Erp je u međuvremenu u oštrom galopu grabio prema reci. Crnac je ćutke jahao uz njega.

Kada su se približili obali, reče Rodni:

— Hoćete li u grad, mister Erp?

— Ne, moram u Vilkok!

— U redu, znam prečicu.

Poveo je maršala do jednog gaza, gde su prešli reku i jahali neko vreme kroz brdovit predeo prema jugu.

Kada su na horizontu ugledali male drvene kućice malog grada, Erp zaustavi konja. Ne gledajući crnca, reče:

— Tražim Ajrin Sluger.

— Znam.

— Znate li gde je?

— Ne.

— Ali ona vas je poslala na Korbi-ranč, kod Kida.

— Otkud vam takva ideja?

— Pomislio sam.

Crnac je ćutao.

Vajat ga pogleda značajno. Sagnuo se preko sedla.

— Slušajte, Rod. Vi ste divan momak. To ste malopre na ranču dokazali. Od posla kod Slugera nema više ništa. Što je još gore, u Slugeru sada imate najvećeg neprijatelja.

Crnac se ponosno uspravio u sedlu.

— Ja ga se ne bojim.

— Znam. A sada slušajte: moram da nađem Ajrin Sluger. Do sada ste bili uz mene, zašto nećete sada da mi pomognete. Moram da je nađem. Frenk Sluger je kod sudije u Vudvordu podigao optužbu protiv mene zbog ubistva njegovog oca.

Samo Ajrin može da dokaže da sam nedužan.

Stari crnac je gledao u daljinu.

— Moram da vas razočaram, maršale. Ne znam gde se ona nalazi.

— Zar vas ona nije poslala kod Kida Korbija?

Rodni odmahnu glavom.

— Ne, ja sam na svoju ruku otišao na Korbi-ranč. Čuo sam kada je mister Sluger govorio sa Farholtom i Tedom Hugom o planu kako da vas izvuku iz šerifove kancelarije. Nameravali su da vas obese.

— Da Ajrin nije možda u Vilkoku? Jednom mi je rekla da tamo živi sestra njenog oca?

— Da, to je gospođa Holister. Ona živi u Vilkoku. Hrabra, jednostavna žena. Gospođica Ajrin je često posećuje.

— U redu!

Maršal obode konja i nastavi put. Crnac ga je sledio oborene glave.

—o—

Kada se Kid Korbi rastao od Vajata Erpa nastavio je, zadubljen u misli, put prema severu.

Razmišljao je o putu koji je Vajat imao pred sobom. Znao je da se nalazi u životnoj opasnosti. A nije mogao da ga sledi. Osim toga, sumnjao je da je Ajrin na ranču. Jednom dok je s njom razgovarao u Zelenoj dolini pomenula mu je da ima tetku u Vilkoku i jednog dalekog rođaka koji živi još dalje od Vilkoka na gornjem toku Simarona, čoveku koji se zove Sam Hej.

Kid odlučno okrete konja i uputi se u Vilkok. Od stare tetke je saznao da Ajrin nije dolazila već nekoliko nedelja.

Na izlazu iz grada Kid je našao jednog kovača i kod njega se raspitao za imanje Sama Heja.

Kovač obrisa ruke o zelenu kecelju.

— Sam Hej? Nažalost, nikada nisam čuo za njega. Da li je ovde negde u okolini?

— Na žalost ne znam. Treba da je negde kod gornjeg toka Simarona.

Kid odjaha, razočaran. Mogao je doduše da pita tetku, ali se plašio da Frenk Sluger naiđe. Nije hteo da ubica sazna da Kid zna i za Sama Heja.

Srećom, uputio se prema zapadu uz reku. Jahao je obalom i pošto je reka skretala na sever, nastavio je njenom obalom u tom pravcu.

Mrak ga je zatekao na mestu gde se danas nalazi mali grad Oklahoma. Rasedlao je konja, sakupio suvarke i potpalio vatru. Zavio se u ćebe i gledao u žar razmišljajući.

Iznenada se trže. U blizini je čuo neobičan šum.

Mladi Korbi poskoči i ukloni se od vatre iza kruga koji je bio osvetljen. Legao je na zemlju i napregnuto osluškivao. Ponovo isti šum. Ovog puta jasniji i bliži. Grane su se savijale, a zemlja kao da je podrhtavala.

Kid je postepeno navikao na mrak. Lagano je pošao rukom prema koltu. Nervi su mu bili napeti kao strune. Odjednom se kod vatre uz buku i krckanje grana pojavila prilika. Kid je video samo obrise pri oskudnoj svetlosti dosta udaljene, poluugašene vatre, nekog krupnog čoveka, koji je sada stajao kao kip uz vatru.

Odjednom čovek poče da puca kao besan. Kid se prilepi uz zemlju. Meci su mu sevali iznad glave.

— Izađi napolje! — vikao je neznanac.

Mladić je ćutao.

Opet odjeknuše dva pucnja.

— Izlazi kad kažem!

Po treći put je opalio dva hica. Kidu sada prolete kroz glavu da mu je magacin kolta prazan. Ako bude hteo da ga napuni ćuće se.

No, možda ima još jedan kolt u opasaču.

Kid ustade. Uperio je revolver onako kako ga je Vajat Erp učio. Opalio je i odmah čuo neznanca kako urla kao zver. Nije više pucao. Kid zastade. Da nije klopka? Čekao je. Prošlo je tri minuta. Onda se oglasi nepoznati:

— Hej, čoveče vaše prokleto zrno me je pogodilo u mišku!

Kid je ćutao stisnutih usana sa revolverom na gotovs.

— Čoveče, dođi konačno ovamo! — vikao je nepoznati.

Kid obrisa oznojeno čelo levom rukom. Onda ponovo leže.

— U redu, burazeru, dolazim! Samo, ne zaboravi, da u ruci držim revolver i to napunjen!

— Neka đavo nosi revolver! — uzdahnu čovek i to na način koji je jasno ukazivao da je ozbiljno ranjen.

Mladi Korbi ustade i sa revolverom u ispruženoj desnici priđe vatri.

Stranac je stajao kraj konja, a glavu je naslonio na sedlo. Kid vide da mu se kraj nogu nalazi stari revolver, pa ga gurnu u stranu.

— Podignite ruke i penjite se u sedlo.

— Ti si lud! — uzviknu mu nepoznati. Pri tom Kida zapahnu zadah alkohola.

— Penjite se! — naredi mladić oštro.

Uzdišući i stenjući čovek se nekako pope u sedlo.

— Skinite opasač!

Stisnutih zuba, čovek posluša govoreći:

— Hajde čoveče, otkini mi rukav i pogledaj ranu. No, prvo potstaknu tu vatru!

Kid je spremno prihvatio da mu pomogne, ali nije ispuštao kolt iz ruke.

Kada se vatra ponovo rasplamsala, Kid je posmatrao nepoznatog čoveka. Bio je divovskog rasta. Imao je velike brkove i guste, čekinjaste obrve. Mogao je imati oko šezdeset godina. Krupne oči još su uvek nosile tragove alkohola koje je popio.

— Zrno je prošlo skroz — rekao je iskusno.

— Da! Bilo bi dobro da ste koju kap viskija sačuvali, mister!

— I jesam! Evo tamo u bisagama s leve strane jedna flašica.

Kid je nađe i očisti ranu. Nepoznati je razvukao lice u bolnu grimasu.

Kada je konačno previo ranu sa komadom rukava, noćni posetilac zapali cigaru i reče bezbrižno:

— To će uskoro zarasti. Glavno da je kost u redu. — Onda se nasmeja glasno i predstavi se: — Ja sam Sam Semjuel Hej!

Kid se trže i zablenu u čoveka.

— Ko?

Čovek okrete glavu i prebaci cigaru u drugi kraj usana.

— Rekao sam vam već: Samjuel Hej! Imate li nešto protiv?

Mladi Korbi vrati kolt u opasač.

— Ja sam vas tražio, mister Hej.

Čovek podiže obrve:

— Mene zar?

— Da. Ja sam Kid Korbi.

Mladić nije čestito ni izgovorio a Hej se trže i odmeri ga:

— Ko? Ko ste vi?

— Kid Korbi!

— Jedan sa Korbi-ranča?

— Da — uzvrati mladić. — Imate li nešto protiv?

Div huknu:

— Kid Korbi — ponovio je polako. — Ako ste Kid Korbi, onda me stvarno znate.

— Svakako.

— Žena Džefa Slugera i moja žena su sestre.

Kid je ćutao.

— I ja pripadam Slugerovima.

— Pa zbog toga vam svakako ne mogu zaželeti dobrodošlicu.

— To od vas niko i ne traži, mladiću. Šta hoćete od mene?

Mladi Korbi pogleda Heja pravu oči:

— Ja tražim Ajrin Sluger.

Hej obrisa rukom usta i promrs.

— Zbog čega je tražite?

— Ona je u Vudvordu nešt ukrala.

— Ah? — reče čovek iznenađeno. — To nikako ne bih pomislio da je u stanju da učini.

— Ni ja.

Kid se malo povuče unazad. Desnica mu je sada ležala na dršci kolta.

— Frenk Sluger je ubio svog oca. Krivicu je hteo nekom drugom da natovari na vrat.

— Znam, Vajatu Erpu, zar ne?

Sada je Kid znao pouzdano. Ajrin je dakle bila na Hejovom ranču.

I Hej je osetio da se istrčao. Zbog toga je brže-bolje dodao.

— To sam saznao od jednog putujućeg trgovca.

— Taj putujući trgovac to je vaša rođaka Ajrin, mister Hej! Ona je na vašem ranču!

— Mora da ste poludeli.

— Jeste, Ajrin je sigurno kod vas i sve vam je ispričala. To zbog čega vi jurite pijani okolo i kao ludak pucate na ljude, ne tiče me se. Konačno, niste me pogodili. Ali me nešto drugo živo interesuje. Naime, to što je Ajrin na vašem ranču. Ona je u Vudvordu ukrala kuršum koji je doktor Hanebi izvukao iz tela Džefa Slugera. Zrno koje može da dokaže nevinost Vajata Erpa.

— Sve je to besmislica, Korbi!

— Nije besmislica. Objasniću vam. Ona je krađom tog metka i bekstvom još više optužila svog brata. Ljudi veruju da je čak ona zajedno sa bratom celu stvar smislila.

Te reči su izgleda jako ražestile starog:

— To je užasna besmislica, čoveče! Ajrin nikada ne bi učestvovala u takvoj svinjariji! Frenk je jedan prokleti momak, neka ga đavo nosi! Ali Ajrin je dobra devojka, i zaklela mi se da o celoj stvari nije imala poj... — Rančer prekide u pola reči i prosikta besno: — Ostavite me na miru s tim vašim besmislicama. Moram da se pobrinem kako uopšte da se vratim na ranč. Hvala na pomoći!

— Nema na čemu — odgovori Kid. — Uostalom, idem i ja s vama!

Govoreći to, Kid pođe prema svom konju.

Hej se trže:

— Kuda ćete?

— S vama, čoveče!

— Slušajte, mister Korbi, zbog čega hoćete da pođete po svaku cenu?

— To već znate.

— Ali, Ajrin nije kod mene.

— Jeste, sigurno je tamo!

— Vi ste prokleto tvrdoglavi.

Govoreći to, Hej lagano potera konja.

Posle nekog vremena Kid ga dočepa za ruku.

— Mister, ako ste mislili da me satima možete vodati tako bez veze po kraju, ljuto ste se prevarili. Znam tačno, šta ste smislili. Hoćete da sačekate da svane, tako da nas Ajrin još iz daleka može da prepozna. Je li tačno? Ne morate priznati, to mi je jasno i bez toga!

Kid izvuče revolver i munu njime Heja u leđa.

— Hej, odmah me vodite pravo na ranč.

No, Hej je bio veoma uporan čo-

vek. Još puna dva sata je vodao Kida stranputicama.

Kid više nije želeo da preti starom čoveku. Zaustavio je konja i rekao:

— Zastanimo! Kad baš hoćete, sačekaćemo da svane.

— Ne pada mi na pamet!

Kid je uperio u starog revolver i otkočio ga.

— Ostajemo ovde! — rekao je pretećim glasom.

Hej posluša.

—O—

U praskozorje su nastavili. Uskoro su ugledali pred sobom dvorište malog ranča. Sve je još bilo mirno, utonulo u dubok san.

Iznenada Hej zastade i pogleda Kida zamišljeno.

— U redu. Ona je ovde. Pozvaću je. — Ajrin!

Na maloj kući se otvoriše vrata. Frenk Sluger je stajao na pragu.

Kid se ukoči, a onda pogleda starog Heja ispod oka:

— Ah, zbog toga ste hteli da me...

— Nisam znao da je taj gad ovde! — prosikta stari.

Sluger je mirno stajao na vratima.

— Evo prvoga — uzviknuo je mladi ubica. — Hajde stari makni se u stranu!

Hej je ostao gde je i bio.

— Šta tražiš ovde, Frenk?

— Skloni se u stranu, inače i tebe mogu pogoditi. Možda je tako i najbolje, naslediću onda i tvoj ranč. Neću morati da čekam na to godinama.

— Prokleta propalico! — viknu stari. — Gubi se iz mog dvorišta!

— To bi ti odgovaralo, stari? Ne, ja ostajem ovde!

— Zbog čega?

— Zbog toga što moram!

— Mogu da pretpostavim! Zbog toga što su i na Korbi ranču, a i u Vudvordu počeli da sumnjaju ko je avetinjski jahač na granici između dva imanja. Onaj koji seje smrt...

Na to se Sluger u jednom skoku nađe u dvorištu i poteže revolver.

Samo za delić sekunde ranije odgurnuo je Kid starog Heja u stranu i pošao rukom ka koltu, koji je dobio od Vajata Erpa. Povukao je obarač...

—O—

Taj pucanj je čuo čovek iz Misurija. Kada je prišao ogradi ugledao je konja na kapiji i dvojicu ljudi. Jedan od njih je bio Kid Korbi. Erp ga je odmah prepoznao.

kliznu iz sedla i potrča sa revolverom u ruci.

Na stepenicama trema ležao je čovek, a gore na vratima stajala je Ajrin Sluger. Vajat je lagano krenuo prema kući. Kada je bolje osmotrio Kida Korbija, zastao je. Mladićevo lice imalo je boju pepela. U desno ruci još uvek je držao revolver.

Čovek iz Misurija samo odmeri starog Heja, koji je stajao sa strane, pa priđe čoveku koji je ležao kraj stepenica.

Frenk Sluger je bio mrtav.

Stari rančer priđe ubijenom Frenku. Skinuo je šešir i rekao drhtavim glasom:

— U redu je. U svakom slučaju ne bi stigao daleko. Bio je bandit i počinio stotine gluposti i mnoga nedela.

Stari Hej stavi ponovo šešir i odmeri Vajata Erpa. Skupljenih obrva i tvrda lica upita:

— Ko ste vi?

Ajrin je lagano sišla niz stepenice i klimnula glavom Erpu.

— Metak mi je u džepu, maršale — rekla je tupo ne gledajući ubijenog brata.

— Maršal? — upita Hej.

— To je Vajat Erp, striče.

Čuvar zakona se okrete i bez reči uputi prema Kidu Korbiju.

— Ja sam ga ubio Vajat — reče mladić očajnim glasom.

— Da vi niste njega, on bi vas.

Kid pruži maršalu revolver.

— Evo, uzmite ga. Više mi nije potreban.

Erp odmahnu glavom:

— Ne, Kid, zadržite ga. Sigurno će vam biti još potreban.

Mladić mehaničkim pokretom vrati oružje u opasač. Kada je podigao pogled, video je da mu Ajrin prilazi. Nije se usudio da joj pogleda u oči.

Devojka je stala pred njega.

— Nemate šta da prebacujete sebi, mister Korbi. On je prvi potegao oružje. Da ga niste pogodili, ležali bi ste ovde, a moj brat bi još jedan život imao na duši.

— Još jedan? — upita čovek iz Misurija.

— Da — uzvrati Ajrin. — On je ubio svog rođenog oca. Slutila sam to, pa sam odnela metak. Stric Sam ga je video i odmah rekao da nije ispaljen iz „Bantlajna", kakav vi imate, maršale. Onda sam to rekla Frenku u lice, kada je noćas stigao ovamo. Smejao se i rekao da o tome ćutim ili će i mene snaći isto...

Iznenada joj grunuše suze. Pala je na zbunjenog Kida i prislonila mu glavu na grudi.

— Oh, Kide, tako je sve to strašno.

Vajat se obrati starom Heju.

— Mogu li da se malo odmorim kod vas?

— Naravno, mister Erp. Idite u kuću. Nema nikog. Doći ću malo kasnije. Moram prvo iza ambara da iskopam grob.

—o—

Uveče je mučna atmosfera nešto popustila.

Vajat Erp je sedeo ispred vrata i posmatrao dvorište. Crnac Rod je cepao drva, a Kid pomagao starom Heju u kovačnici.

Ajrin stade na vrata.

— Mister Erp — rekla je gotovo šapatom. — Ja sam tako nesrećna.

Čovek iz Misurija okrete glavu.

— Shvatam vas. Ali se nadam da ćete uskoro biti veoma srećni.

Gledala je preko dvorišta ka kovačnici.

— Moj brat je sinove Džona Korbija podmuklo ubio, iz zasede. To Kid nikad neće zaboraviti.

— Kid je morao da ubije vašeg brata, Ajrin. To vi nikada nećete moći da zaboravite. Pa ipak, život će teći dalje. Ovo je surova zemlja, kojoj su ljudi, kakav je Kid, potrebni.

Pružio je nesrećnoj devojci ruku, a onda otišao da osedla konja. Kada ga je video kroz dvorište, Kid pritrča.

— Kuda ste to naumili?

— Gore u Kanzas.

Korbi je zbunjeno trljao bradu.

— Zbog čega?

— Pa šta ću više ovde ? Sve je raščišćeno. Frenk Sluger je mrtav. Znao je za klauzulu ugovora između starog Korbija i svog oca da će komad zemlje kraj reke pripasti onome ko bude imao sina. To ga je načinilo ubicom.

— Znali ste da je on to bio?

— U početku nisam.

— Da li ste zbog toga došli ovamo?

— Ne, Mat Korbi je upravo ubijen, kada sam stigao u Vudvord.

— Zbog čega ste uopšte dolazili u ovaj kraj?

Vajat se nasmeja.

— Ja nisam baš bogat čovek, Kid. Zimi se u gradu ne zarađuje mnogo. Zbog toga se obično s jeseni vinem u sedlo i odjašim nekuda gde može da se zaradi.

Ajrin je čula razgovor.

— Pa, maršale — rekla je. — Onda ostanite ovde. Moj otac nije prekinuo ugovor s vama. U svakom slučaju, nama je nadzornik potreban. Ljudi vas vole. Ako ostanete do proleća, udvostručiću vam platu.

Čovek iz Misurija reče neodlučno:

— Nisam baš siguran da bih to prihvatio, gospođice.

Ajrin pogleda Kida molećivo.

— Zar ga vi ne biste mogli da zamolite, Kid. Konačno on vam je prijatelj.

— Moj prijatelj. — Mladić pocrvene kao krv. — Hm, voleo bih da je tako.

Maršal Vajat Erp ga pogleda značajno:

— Pa zar nije tako? — Pružio mu je ruku. — Pošto će se uskoro Korbi i Sluger imanja spojiti, u svakom slučaju za mene ne bi bilo večno posla. Sutra ujutru, jašim dalje. Mnogo sreće, Kid.

KRAJ

ČOVEK S NOŽEM

Istine i legende o Divljem zapadu

U ovom broju: izgledao je kao kicoš, ali je bio pravi sin prerije. Postao je čuven kao šerif koji je uspeo da očisti pakao Dodž Sitija.

U Frenč Salunu u Sent Luisu gužva je bila tolika da bi od nje zabolela glava i onog koji je nema. U opštoj zbrci, jedva da su se razaznavali uzbuđeni povici kockara, raštimovana svirka jednog pijaniste sa istoka, ništa milozvučnija od njih, povici i dovikivanje lovaca, izviđača i pionira. Sve se to stapalo u bezobični žamor i ispunjavalo prostrani lokal. U to vreme, u drugoj polovini 19. veka, Sent Luis je predstavljao više nego veliki grad. Prerastao je u važan železnički čvor i polaznu tačku stotina i stotina pionirskih karavana koji su na svojim kolima tipa „konestoga" želeli da se otisnu put zapada u potrazi za novom zemljom i bogatstvo. Među sve te čestite ljude mešali su se uljezi raznih vrsta — lopovi, varalice, lupeži — koji su često umeli da iskoriste strah i lakovernost novajlija.

Naslonjen na šank saluna, jedan mladić simpatičan ali odlučna izgleda, pijuckao je viski. Na sebi je imao lepo tamno odelo, a na glavi neku vrstu polucilindra. Na beloj košulji isticala se tamna kravata. Za razlike od većine prisutnih, nije bio naoružan.

Jednog trenutka mladiću, koji je ličio na novajliju, priđe neki debeli lovac krepkog izgleda, koji ga zapita glasno i ironično:

— Izvinite gospodine, nov sam u ovom kraju. Možda biste hteli da radite za mene kao izviđač ili lovac na Stenovitim planinama. Da li se osećate sposobnim da se nađete oči u oči sa planinskim lavom ili nekim starim grizlijem?

Njegove reči izazvaše grohotan smeh među prisutnima.

Ne gubeći prisustvo duha i ne okrećući se, mladić je odmeravao nametljivca.

— Zavisi koliko ste voljni da platite — suvo odgovori on.

Savlađujući s teškom mukom smeh, lovac odgovori s lažnom ozbiljnošću.

— Ne uzbuđujte se, platiću vas dobro. Prvo moram da vidim šta sve znate da radite. Na primer, kako baratate ovim?

— I bez daljih objašnjenja on izvadi iz kanije lovački nož i zabode ga u šank.

Novajlija bez reči zgrabi dugi nož, odmeri mu težinu u ruci i skoro ne nišaneći hitnu ga kroz lokal; nož se sa apsolutnom preciznošću, proletevši mimo uplašenih glava, zabi u centar slova O natpisa: „Ne pucaj u pijanistu". Uzvici oduševljenja i odobravanja pozdraviše neverovatan podvig. Tada lovac izvadi iz futrole velik revolver i dodade:

— Da vidimo kako se snalazite sa ovim.

Ne uzbuđujući se ni najmanje mladić ga izazva rečima:

— Pucajte prvo vi.

Lovac se okrete i uze iz špila karata koje su ležale na jednom stolu keca herca, savivši ga uvuče ga vertikalno u grlić flaše i udaljivši se malo opali. Na mestu malog crvenog srca ukaza se rupa. Likujući on se okrete ka svom protivniku pružajući mu revolver. Ali ga mladić preduhitri. Munjevitom brzinom izvuče iz džepa minijaturan „Deringer" i dva puta opali. Oba metka prođoše kroz otvor koji je napravilo lovčevo zrno.

— Dobro — reče — sada ste videli šta znam da radim. Koliko mi plaćate?

— Dragi prijatelju — odgovori drugi — dobro znate da nemam dovoljno novca da vam platim koliko vredite. Izvinite zbog šale, ali mi recite barem kako se zovete?

— Bat Masterson. Doviđenja! On baci novčić na tezgu i uputi se ka izlazu.

Tek što je izašao, dok je mirno palio cigaru, priđe mu neki čovek i obrati mu se:

— Ja sam Jozef Tinti, poreklom Italijan. Najstariji sam i odgovaram za jedan karavan koji ide prema zapadu. Dolazimo iz Konektikata. Video sam ono što ste izveli u salunu. Siguran sam da, bez obzira na vaše odelo, znate sve o životu u preriji. Da li biste hteli da budete vođa našeg karavana? Možemo vam dati 500 dolara ako sve bude u redu.

— Koliko ima kola, koliko ljudi?

— Veliki je to karavan. Raspolažemo sa 12 kola sa zapregama. Ima nas oko šezdesetak: 20 muškaraca, 25 žena, a ostalo su deca.

— Prihvatam.

— Okej! Polazi se sutra u zoru. A sada da vidimo je li sve u redu.

Ujutru, kada je Bat Masterson preuzeo vođstvo karavana, nije više nosio ono odelo u kome je ličio na kicoša. Imao je „farmerke", čizme sa visokom potpeticom i mamuzama od srebra, košulju od flanela, jaknu od antilopine kože ukrašenu resama i šešir sa velikim obodom. Njegov izgled upotpunjavala su dva velika revolvera na opasaču, dugi lovački

nož, karabin u futroli pričvršćen za sedlo i dugi korbač od upletene kože. Jahao je dorata koji je izgledao kao da i sam već dugo poznaje život prerije.

Lagano, uz povike goniča stoke i fijuk bičeva, 12 kola „konestoga" uputiše se „Oregonskom stazom" Dani su prolazili leno. Ljude i žene, željne da što pre stignu do cilja, nagrizala je zebnja od nužnih susreta duž puta. Kilometri za kilometrima su se nizali ali je razdaljina koju je trebalo preći bila tolika da čak ni 30 kilometara na dan nije predstavljalo ništa.

Do tvrđave „Independens" i Kanzas Sitija, kao i prelaska reke Misuri, sve je išlo dobro. U prolazu pored farmi, kojih nije bilo tako mnogo, bilo je prijatno izmeniti koju reč sa naseljenicima. U zamenu za alat i tkanine koje su nosili sa sobom, dobili su svežu hranu. Vode Misurija i prostrani pašnjaci bili su idealni za ishranu i održavanje kondicije bikova i konja. Retki Indijanci koje su sretali na putu bili su prijateljski raspoloženi i više su ličili na čergare nego na ratnike. Ali od Kanzas Sitija počinjalo je neizvesnost. Divlje životinje, zmije, suša, glad, a pre svega susreti sa ratobornim crvenokošcima kao što su oni iz plemena Vrana — sve su to bile bezbrojne i strašne opasnosti.

Predviđajući napad Masterson se obezbedio time što je dobro obučio sve članove karavana. Naučio ih je da postavljaju kola u krug i tako su dočekivali svaku noć. Odredio je svakom čoveku mesto u slučaju borbe. Uputio je mnoge žene u rukovanje puškom. Ostale su morale da budu spremne da se zavojem i ostalim sanitetskim materijalom priteknu u pomoć ranjenicima. Na kraju, ubedio je decu da ostanu mirna u zaklonu od džakova brašna koje metak ni strela ne mogu da probiju.

Posle 45 dana puta, pošto je bilo prevaljeno oko 1200 kilometara (ali bilo je potrebno preći još mnogo da bi se došlo do obećane zemlje), svi članovi karavana bili su uzbuđeni; na dva do tri dana puta bila je tvrđava Larami. Tu će konačno moći da se okrepe, odmore životinje i obnove zalihe. I sve to pod budnim okom „plavih bluza". Samo Masterson nije delio opšte oduševljenje: od pre nekoliko dana primetio je neke tragove smrti koji su narušavali njegovo spokojstvo: neočekivani dim na dalekim brdima, jezivi huk sova i grabljivica u mrkoj noći, sveži tragovi nepotkovanih kopita u šumama duž puta. Bilo je jasno: opkoljeni su crvenokošcima. Ali kada će biti okršaj? Tog dana, izvidnik mu je pružio odgovor na sva pitanja.

„Konestonge" su bile poređane u krug, za kratak predah. Putnici su želeli da malo prilegnu i da se prihvate jela, kada se na obližnjem

grebenu pojaviše Indijanci. Bili su to Vrane, najkrvoždnije pleme u toj oblasti. Ljudi odmah postaviše zdele i tanjire, zgrabiše puške i zauzeše unapred određena mesta sa strane i ispred kola. Žene i deca se rasporediše kako je bilo utvrđeno.

Na znak poglavice Indijanci se sjuriše niz brdo. Kada su se približili logoru počeše da bacaju koplja i prve strele, a zatim započe besomučna trka oko kruga koji su obrazovala kola. Neprestano urlajući odapinjali su lukove neverovatnom brzinom. Pošto su izgubili nekoliko ljudi, povukoše se ponovo na brdo. Ali Masterson je dobro znao da je njihovo povlačenje u stvari varka i ratno lukavstvo. Indijanci će se ubrzo vratiti.

Uprkos njegovoj predostrožnosti, ljudi su, nešto zbog uzbuđenja nešto zbog nevičnosti oružju, pucali mnogo ali bez naročitog rezultata. Crvenokožaca je bilo 35 ili 40 tako da se razlika u broju ipak osećala. On pređe pogledom preko tih ljudi, žena, i dece koji su svoje živote poverili njegovoj umešnosti, iskustvu i hrabrosti.

Ni drugi napad nije bolje prošao: još dva indijanca ubijena, ali i dva belca ranjena i onesposobljena za borbu. Nakon uobičajenog većanja Indijanaca Bat istače na vrh karabina belu maramu i podiže je iznad kola. Zatim se pope na svog konja i izađe iz kruga logora. S druge strane Indijanski poglavica se odvoji od svojih ljudi i uputi se ka skautu. Kada su bili na rastojanju od oko 30 metara Masterson skide opasač i baci ga na zemlju. Isto je učinio i sa karabinom. Sa svoje strane, poglavica odbaci koplje, luk i strele. Bio je spreman da pregovara. Oslanjajući se na dijalekt Indijanaca iz doline, koji se sastojao više od pokreta no od reči, skaut mu reče:

— Veliki poglavico, belci se dive hrabrosti ratnika Vrana. Ali nama je žao da ubijamo tvoje ljude i ne mili nam se da budemo ubijeni. Zato predlažem da nas dvojica sami zaključimo ovu borbu. Ako nisi kukavica prihvatićeš moj izazov. U slučaju da ti pobediš možeš da uzmeš iz karavana sve što želi. Ako izgubiš tvoji ratnici će nas pratiti i štititi do tvrđave Larami.

— Veliki poglavica Ljuti Medved će te ubiti a posle će doći na red ostali bledoliki. Ja-tomahavk, ti-nož! — i tako govoreći siđe sa svog konja, skide perjanicu i zauze stav za borbu. Bat Masterson sjaha i izvadi lovački nož.

Grobna tišina zavlada dolinom, obraslom krzljavim žbunjem. U krugu kola ljudi i žene su sa strepnjom mislili na ono što ih čeka ako pobedi Indijanac i spremali su se da skupo prodaju svoju kožu. Na brdu, Indijanci su ostali na svojim konjima, nepomični kao statue, kao da ih se

sve to ne tiče. Ljuti Medved je hteo da odmah prestraši svog protivnika: zgrabivši tomahavk, približi se jednom velikom belom kamenu i svom snagom zadade užasan udarac u masu koja se raspade u komade. Urlik njegovih ratnika još više pojača utisak. Zatim se sve oči okrenuše prema belcu. Ovaj hladnokrvno skide sa vrata crvenu svilenu maramu i baci je u vis. Istovremeno ispruži ruku u kojoj je držao nož vrhom okrenutim u vis. Šušteći komad tkanine pade pravo na sečivo lovačkog noža. Trenutak kasnije na zemlji su ležala dva komada crvene svile. Ovoga puta se zaori pobednički urlik pionira.

Zatim se sve odigralo munjevitom brzinom mnogo brže nego što se može ispričati. Rastojanje između dva čoveka bilo je nešto veće od 20 koraka. Bili su mirni, nepomični. Samo su se krupne graške znoja slivale niz njihova lica. Odjednom, uz divlji urlik, indijanski poglavica podiže desnu ruku i svom snagom zavitla svoje oružje koje samo zakači Mastersonovo levo uvo i pade daleko u žbunje. Prođoše nekoliko beskrajnih sekundi pre no što je Bat bacio svoj nož. Oštrica blesnu na suncu, sevnu kao munja i zari se, u srce Ljutog Medveda, koji teško pade na tle.

Cele noći su pioniri ostali budni da slušaju posmrtnu pesmu crvenokožaca. Sledećeg jutra postrojena kola nastaviše svoj put. Do same tvrđave Larami, belci su mogli da vide indijanske ratnike kako jašu na padinama brežuljaka.

Nekoliko godina kasnije, ime Bata Mastersona postalo je čuveno na čitavom Zapadu kao ime šerifa koji je uspeo da očisti pakao Dodž Sitija.

KRAJ

ČETVRTKOM U PRODAJI

PANORAMA

NAJLEPŠI IZBOR STRIPOVANIH ROMANA: VIKING, DŽERI SPRING, FANTOM, RINGO, MORNAR LUTALICA, KING — KONG, KRALJ DŽUNGLE, LIK ORIENT, ASOVI SVEMIRA, UMPAH — PAH i drugi

SAMO ZA 1 DINAR.

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

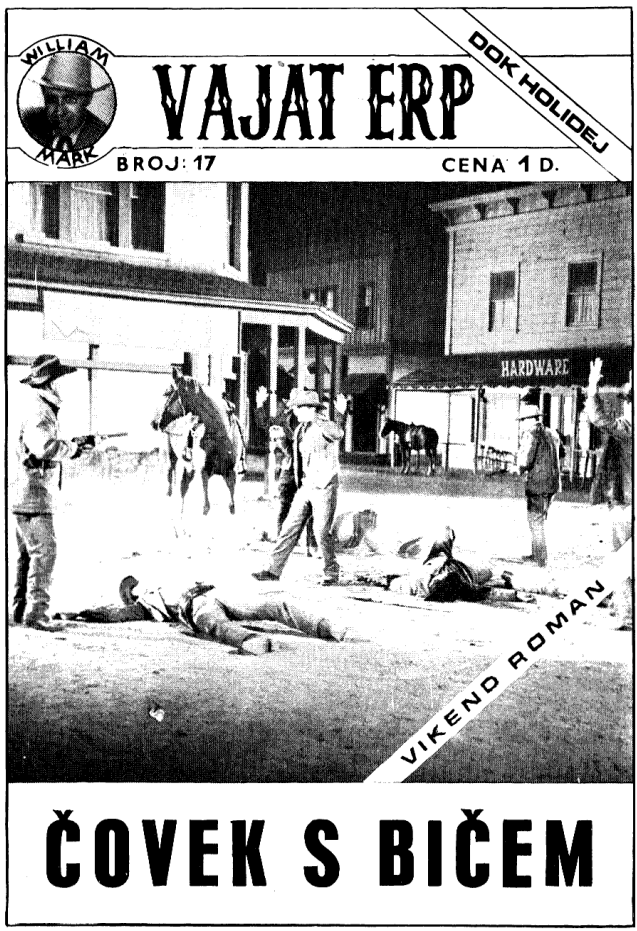

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVOĐE MIŠIĆA BR. 1.
ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG
SEPTEMBAR 1968.